PROLETARYA PARTİSİNİN REORGANİZASYONU VE HALK KURTULUŞ CEPHESİ İÇİN

devrimci derleniş

YIL : 2 — SAYI : 14 11 EKİM 1978 SİYASİ GAZETE FİYATI : 500 KURUŞ

SADİ OKÇUOĞLU
(1960 - ...)

MAHMUT ÇAL
(1960 - ...)

İBRAHİM UZUN
(1957 - ...)

ONLAR, 31 AĞUSTOSU 1 EYLÜLE BAĞLAYAN GECE, ŞAFAK VAKTİ (SAAT 04.30 DA) ANKARANIN ŞENTEPESİNDE (YENİ ADIYLA ÜÇ ŞEHİTLER TEPESİNDE), PARABABALARI DEVLETİNİN AYLIKLI CELLATLARI OLAN ÇELİK YELEKLİ, ELLERİ BOMBALI, FAŞİST POLİS TİMLERİNCE CANAVARCA KATLEDİLDİLER..

ONLAR, HENÜZ HAYATLARININ BAHARINDAYKEN (İKİSİ 18, BİRİ 21'İNDE) BOMBALARLA PARÇALANARAK, MAKİNALILARLA TARANARAK DOLU VURMUŞ GÖK EKİNLER GİBİ BİÇİLDİLER, VURULUP DÜŞTÜLER...

ONLAR, TÜRK VE KÜRT HALKLARININ KURTULUŞU İÇİN GENCECİK YAŞTA, YERLİ-YABANCI PARABABALARI DÜZENİNE KARŞI SAVAŞA KATILMIŞ YİĞİT FEDAİLERDİ...

ONLAR, BÖLGELERİNDEKİ GİZLİ - AÇIK, RESMİ - SİVİL TÜM FAŞİST GÜÇLERİN KORKUSU, BİR PARÇASI OLDUKLARI YOKSUL BÖLGE HALKININSA, DAĞ GİBİ GÜVENDİĞİ, DOSTUYDULAR...

ONLAR, «DEVRİM İÇİN PARTİ PARTİ İÇİN DERLENİŞ» ŞİARININ ADSIZ NEFERLERİYDİLER...

BAYRAKLARI VE KANLARI YERDE KALMAYACAK...

ŞENTEPE KATLiAMINI UNUTMAYACAĞIZ

FAŞİT KÖPEKLER KAN İÇMEYE DEVAM EDİYOR

9 Ekim sabahının erken saatlerinde, Ankara Bahçelievler'deki bir eve baskın düzenleyen faşist caniler 4'ü evde, 2'si Eskişehir yolunda olmak üzere 6 TİP'li Devrimciyi katlettiler. Bir TİP üyesi de ağır yaralı olarak kurtuldu.

Faşistler giderek azgınlaşan bu saldırılarla sıkıyönetimlerin, faşist diktatörlüklerin gelmesini sağlamak istiyorlar. Halkımızı, MİT'in, CİA'nın Kontr-gerillanın elinde inletmek istiyorlar.

Gazetemiz baskıda iken öğrendiğimiz bu olayı TİP'li Devrimcilerin şahsında tüm Devrimcilere ve Halka karşı hunharca bir tertip olarak niteliyor; nefretle lanetliyoruz.

1 Eylül Şafağında üç kızıl yıldız kaydı.

Parababaları devletinin aylıklı faşist cellatları Pol - Bir'li polisler üç devrim mücahidini, üç Devrimci Derleniş erini, üç yoldaşımızı kahpece katlettiler.

Onlar, daha hayatlarının baharındayken kavgadaki yerlerini almış üç yiğit devrimci, üç halk neferiydiler. Bu yüzden faşist cellatlarca, ikisi henüz 18'ini, biri henüz 21'ini doldurmadan ölüm kusan otomatik tabancalarla tarandılar, dolu vurmuş gök ekinler gibi biçildiler, vurulup düştüler. Şentepe (Üç Şehitler Tepesi) halkının gönlünde ve bilincinde ölümsüzleştiler.

Gecenin karanlığında yoldaşlarımızı bir binada kuşatan faşist cellatlar «teslim ol» çağrısı bile yapmaya gerek duymadan otomatik silahlarla binayı taradılar. Sonra içeriye ışık tutarak yoldaşları taradılar. Arkasından hemen içeriye dalarak yaralı yoldaşlarımızı üçüncü bir kez taradılar, katlettiler. Bilinçli bir şekilde uyguladıkları bu planın, toplu katliam hareketinin delillerini yok etmek için suçluluk telaşı ile 34 plakalı sivil Renault arabanın bagajına 2 yoldaşın, Doç marka bir arabaya da diğer yoldaşın cesedini koyarak, kullandıkları mermilerin kovanlarını toplayarak (telaşla hepsini toplayamamışlardır.) olay yerinden kaçtılar. Sonra cesetleri bir Ambulansa aktararak Numune Hastanesine götürerek, yaralı süsü vermek istediler. Oysa Hastanenin yapabileceği hiç bir şey yoktu. Cesetleri hastaneden hemen Karşıyaka Mezarlığına kaçırdılar. Ertesi gün «Hür Basın» ve TRT olayı «Polisle çatışan üç kişi öldürüldü» biçiminde verdi. Aynı gün Vali'nin açıklaması ise : «Polisler 'teslim olun' diye ihtar ediyor. İçerden ses gelmeyince polisin biri pencereden giriyor ve içerde çatışma başlıyor.

(Devamı Arkada)

Karanlıkta karşılıklı ateş ediyorlar. Polisin çelik yelekleri az kala deliniyormuş. Teslim olsalardı bir şey olmazdı.» biçiminde oldu.. «Hür Basın» ve idari merciler her olayda olduğu gibi yine halkı yanıltmak için ellerinden geleni yapmışlardır.

Yine «Hür Basın» polis yetkililerine dayanarak olayı : «bir polisi yaralayan kişileri, polis ararken çatışma olmuş. Polisler de üç anarşisti vurmak zorunda kalmışlar.» şeklinde kamu oyuna yansıttı. Oysa olay tam anlamıyla bir katliamdı. Hem de devletin kolluk kuvvetlerince işlenmiş toplu bir katliamdı. «Hür Basın» ın, TRT'nin ve «yetkililerin» tüm açıklamalarını ise Şentepe halkı savcılığa ve Basına yaptıkları açıklamalarla çürüttüler. Katliamı gizlemek için yaratılmak istenen sis perdesini yırttılar.

KATLİAMIN GERÇEK NEDENİ..

Oysa katliamın gerçek nedeni ne bir polisin yaralanması, ne silahlı çatışma, ne de «teslim ol» çağrısına uyulmaması değildir. Gerçek neden «Hür Basın» ın en bol kuponlu, kafaları en çok esrar kabağına çeviren, en rengârenk temsilcisi «Hürriyet» gazetesinde dile getirildi. «Hürriyet» anarşi edebiyatı yapayım derken (ki haylidir faşizme zemin hazırlamak için «bölücülük» ve «anarşi» edebiyatının şampiyonluğunu her zamanki gibi yürütmektedir.) polisin bir açığını aynen yayınladı :

«Polis yetkilileri kendilerine yönele. suçlamaları kabul etmediler : «Şentepe mahallesinde hergün olay oluyordu. YAVAŞ YAVAŞ DEVRIMCILER ÖRGÜTLENİYORDU» dediler..» (Hürriyet 2 Eylül 1978)

Polisin bu kısa açıklaması bütün gerçeği gün gibi açığa vuruyordu.

«Polis yetkililerinin» «hergün olduğunu söyledikleri «olay»lar nelerdi ?

Şentepe 1975-76'lara dek faşist işgal altındaydı. MC'lerin de verdiği güçle faşist terör esiyordu. Halkın ilerici potansiyeli örgütlü faşistlerle başedemiyordu. Nihayet devrimci fikirlerle ve devrimci önderlerle çıkış yolu bulan halk Şentepe'de faşist işgali kırdı. Ve adım adım kanı, canı pahasına faşistlere karşı direndi. Sivil faşistler bu yenilgiyi hiç bir zaman hazmedemediler. Site Yurdundan, Yıldırım Beyazıt Yurdundan takviyeler alarak, taksilerle, kamyonlarla Şentepe'ye baskınlar düzenlediler. Her seferinde bozguna uğrayıp kaçmak zorunda kaldılar. Silahlı baskınlarda bulundular, kahveleri bombaladılar. Bu saldırılarda biri 12 yaşında bir çocuk olmak üzere halktan 4 kişiyi yaraladılar. Bütün bunlar onların halk düşmanı yüzlerini daha çok gösterdi. Şentepe halkı faşistlere karşı daha bilinçli direndi. Ve bütün tertipler boşa çıktı. Halk uyanıyordu. Halk PİM çatısı altında örgütlenme kararındaydı.

Bu hal ise faşist çeteleri daha çok çileden çıkarıyordu. Saldırılarını arttırmaya başladılar. Halkın kararlı direnci karşısında güçleri yetmeyince de MC dönemlerinde resmi giydirilmiş Pol-Bir'li faşist militanların desteğine mahalle halkına karşı Haçlı Seferleri düzenliyorlardı. Ama bu tertipler de her seferinde tepmişti. İşte polislerin «Şentepe mahallesinde hergün olay oluyordu.» dedikleri olaylar, faşist çetelerin mahalle halkına karşı düzenledikleri ve her seferinde püskürtüldükleri bu saldırılardı.

İşte polisin «YAVAŞ YAVAŞ DEVRİMCİLER ÖRGÜTLENİYORDU» dediği, halkın bu gözü dönmüş halk düşmanı çetelere karşı örgütlenmesiydi.

Ve işte Resmi - sivil faşist güçlerin bir türlü katlanamadıkları bu durumu, sözüm ona kendi lehlerine çevirmek için mahallenin en militan üç yiğit devrimcisine pusu kurarak katletmesinin gerçek nedeni buydu.

Uç yiğit devrimcinin resmi Pol-Bir'li faşistlerce öldürülmesinden sonra sivil faşistlerin yeniden Şentepe'ye yerleşmek için faaliyete geçmesi, saldırılar düzenlemesi de bunun açık bir kanıtıdır. Fakat üç militan boşa ölmedi. Arkalarında bilinçli bir halk bıraktılar. Faşistler bu saldırılarında da hüsrana uğradılar. Uğrayacaklardır.

KATLİAMIN NASIL GERÇEKLEŞTİĞİNİ ŞENTEPE HALKI AÇIKLIYOR.

Olayı örtbas etmek isteyen katliamın failleri Pol-Bir'li polisler cinayeti 05 00 sularında işlemiş olmalarına rağmen savcıyı saat 11.00'de olaydan haberdar ederler. Ve savcıya olay; silahların ve çelik yeleklerin raporları ile birlikte, yani tamamen savcının bilgisi dışında hazırlanmış «belgelerle» aksettirilir. Polis senaryoyu kurmuş, sonra savcıyı devreye sokmuştur. Ama senaryo hayali olduğu için yetkililerin açıklamalarıyla açıklar vermeye başlar. Örneğin Vali 2 Eylül günü «polisler teslim olun diye ihtar ediyor.» diyordu. Oysa bir gün sonra «bir yetkili» «Eve geldikleri zaman saklananların içeride olduklarını polisler bilmiyorlarmış. Tahmin üzerine içeriye girmişler. İçerdekiler ateş edince polisler karşılık vermişler. İçerde olduklarını bilmedikleri için «Teslim Ol» çağrısı yapılması da söz konusu değildir.» (Cumhuriyet 3 Eylül) diyordu.

Vali'nin sözlerini tekzip eden bu sözler tek bir konuda doğruyu söylüyordu : Yoldaşlarımıza «teslim olun» çağrısı yapmaya bile gerek görmeden cani Pol-Bir'li polisler otomatik silahlarla saldırmış, her zaman teslim alma olanağı olmasına rağmen yoldaşlarımızı hunharca katletmişlerdir.

Bir de Vali'nin de «bir yetkili»nin de özenle üzerinde durdukları «Teslim Ol» çağrısı meselesi var. Vali'ye göre «Teslim Ol» çağrısı yapılmıştı; öyleyse öldürülebilirlerdi. «Bir yetkiliye» göre ise «Teslim Ol» çağrısı yapılamazdı; öyleyse yine öldürülebilirlerdi. Oysa korumakla görevli oldukları burjuva düzeninin hukuku bile polise böyle bir yetki tanımıyor. Burjuva hukukuna göre bile polis ancak suçluları yakalamakla yükümlüdür. Hiç bir kaçma olanağı bulunmayan 3 gepegenç insanı katletme yetkisini polise veren hiç bir hukuk kuralı yoktur, olamaz. Böyle bir yetkileri olmadığını katliamı gerçekleştiren faşist Pol-Bir'li polisler de biliyorlar. Bu cinayeti görevlerinin verdiği yetki sınırları içinde değil; faşizme gönüllü militan olduklarından dolayı işlediklerinin bilincindeler. O yüzden katliamın delillerini ortadan yok etmeye çabalamışlardır. 12 Mart faşizminde bile görülmeyen bir hunharlıkla (Çünkü 12 Martta bile teslim ol çağrısından sonra 12 saat beklenmiştir) resmi görevli faşist militanlar Şentepe'de devrimci avına çıkmışlardır. Olayın gerçek yüzü budur.

Bunu en iyi şekilde açıklayan, polisin senaryosunu bozan ise Şentepe'nin çilekeş halkı oldu :

Lağımları açıktan akan yollarında çamurdan yürünemiyen, her türlü hastalığın kol gezdiği bir gecekondu semtidir Şentepe. Şentepede tüm diğer gecekonduların yazgısını paylaşır. Her şeyden mahrum olduğu gibi sudan da mahrumdur. Şentepe'de sular ancak 02 - 07 saatleri arasında akar. Bütün gün susuz kalmamak için Şentepe'nin üretmen - çilekeş insanları bu saatlerde uyanıp tüp kaplarını - kacaklarını suyla doldurmak zorundadır. İşte bu yüzden faşist Pol-Bir'li polislerin cinayeti işlediği saatte halkın büyük bir kesimi uyanıktır. Polisler canice planlarını uygulamak için sokak lambalarının sönmesini beklemişlerdir. Fakat buna rağmen mahalle halkı katliamı tüm çıplaklığı ile görmüştür. Olayın gerçek yüzünü savcıya ve basına açıklamışlardır.

Şentepe halkı olayı şöyle anlatıyor :

«Kesinlikle herhangi bir «Teslim Ol» ihtarı duymadık. Sokak lambalarının sönmesiyle birlikte ilk tarama oldu. Tarama sesleriyle dışarıya çıktık. Kot pantolonlu - montlu, sakallı, ellerinde otomatik silahlar bulunan kişilerce sazevi taranıyordu. Içeriden herhangi bir karşılık verilmedi. 4 - 5 kişi yanlardan yanaşarak camları kırdılar. Ve içeriye ışık tuttular. Bu anda ikinci tarama yapıldı. Sonra kırılan camlardan içeri girdiler; üçüncü tarama yapıldı. Sonra cesetleri ayaklarından sürüyerek çıkardılar, hemen aşağıda sokak içinde gizlenmiş 34 plakalı iki Renault araba geldi ve iki ceset bunların bagajına, diğer ceset ise karşıdan gelen Doç arabaya konuldu. O anda yukarıda beklediğini sandığımız bir ambulans hemen geldi ve cesetler buna aktarıldı. Bu arada birisi «kovanları toplayın» dedi. El feneri ışığında kovanlar toplandı. Tüm bunlar 4-5 dakika içinde oldu. Ve apar topar olay yerinden kaçtılar.»

Şentepe Halkının açıkça anlattığı gibi olay planlı bir toplu katliamdır, cinayettir. Zaten faşist cellatlar, bir polisin yaralanmasını bahane ederek yoldaşları avlamaya çıktıklarını cinayetten hemen önce yoldaşların evlerine düzenledikleri baskınlarda ailelerine : **«ÇOCUĞUNUZU BİR DAHA GÖREMİYECEKSİNİZ ! TEMİZLİYECEĞİZ.»** diyerek açıkça belirtmişlerdir. Pusuya düşürünce de otomatik silahlarındaki kurşunları kahpece yoldaşların üzerine kusmuşlardır.

SENARYO TUTMUYOR

Üç Şehitler Tepesi (Şentepe) Halkı kurulmak istenen senaryoyu bozunca, Devrimci avukatlar da olaya el koyunca (şu anda 8 avukat davaya bakmaktadır.) savcı faşist polisler hakkında dava açtı. Aslında dava sadece zevahırı kurtarmak için açılmıştı. Yenimahalle Savcısı Altındağ Ağırceza Mahkemesine gönderdiği fezlekede polislerin ifadesine ikna olduğunu, fakat olayda 3 ölü bulunmasından dolayı yine de davanın açılmasını istiyordu. Bir yığın hafifletici nedenle de idam hükmünü kapsayan Türk Ceza Kanununun 450. maddesinin 4-8 yıl öneren fıkrasından yargılanmalarını istiyordu. Hatta polisin ateş etmek zorunda kaldığına mahkeme kanaat getirirse beraat kaçınılmaz oluyordu. Fakat tespit edilmemiş delillerin tespiti ve akuvatların müdahalesiyle gerçek Mahkeme huzurunda bir kez daha ortaya çıkacaktır.

«HÜR BASIN» YİNE SAHNEDE

Kırmızı renkte «Artık Ev Sahibi Olmak Elinizde... İşte 3. Kupon» sürmanşetli, 23 Eylül tarihli **«Hürriyet»** yine arz-ı endam etti. Savcının dava açmasını mal bulmuş Mağribi gibi sa-

(Devamı Sayfa 16 da)

* * * * * * * * * * * * * * * * * * * *

Ö Z Ü R

BU SAYIMIZDA YER DARLIĞINDAN DOLAYI «İKİ SÜPER» OPORTÜNİZM VE YENİ VP'NİN DEMAGOJİDE DEVRİMİ YAZILARINI YAYINLAYAMIYORUZ.

OKUYUCULARDAN ÖZÜR DİLERİZ.

* * * * * * * * * * * * * * * * * * * *

Parababaları, Halkımızı, Faşizm Cehennemine Götürmek İstiyor

«Emperyalist Batı'nın «Basın-Yayın Hürriyeti» adını verdiği şeye niçin o denli bayıldığına hak vermemek elden gelmez. «Hür Yayın» olmasa, Emperyalizm kurdu, hangi kuzu postuna bürünebilir? Serbest uçkur, baldır bacak gıdıklamalarıyla dolu «Hür Yayın» ortamında, esrar kabağına çevrilen insan kafası, Azraili kolayca kurtarıcı, melek gibi görebilir. Binbir şantaj, fuhuş gürültüleriyle, insan : avcılar önünde zağar sürüşünden kaçan şaşkın av hayvanı durumuna sokuldu mu, artık burnunun ucunu bile göremez oluyor.» (H. Kıvılcımlı, Dedcoal Kapımızı Nasıl Çalıyor? s : 7)

Demek ki dünyanın en tecrübeli en hinoğluhin sömürücüleri olan batılı emperyalistler, «Hür Basın» sayesinde halkın kafasını esrar kabağına çevirerek burnunun ucunu göremez duruma düşürebiliyorlar. O duruma düşürülen halk o denli körleşiyor ki, sessiz sedasiz, tıpış tıpış mezbahaya götürülen koyun sürüleri gibi emperyalist yağma ve çapul savaşlarında cephelere sürülebiliyor. Yine parababalarının çıkarları uğruna faşist diktatörlükler emrinde (Faşizmin resmi sivil güçleri olarak) içinden çıktığı ve kendisinin de bir parçası olduğu halkın binlerce, onbinlerce hatta milyonlarcasını hiç düşünmeden ve acımadan öldürebiliyor. Velhasıl «Hür Basın-Yayın»la kafadan gayri müsellah hale getirilerek avlanan insanlar, parababaları hizmetinde, ruhen ölmüş, eşyalaşmış birer robot haline sokuluyor.

Bu denli etkin bir silah olan «Hür Basın» ı sadece «Emperyalist Batı» mı kullanır? «Hür Basın» onların tekelinde midir? Muhakkak ki hayır. Gerçi «Hür Basın» ı icat etme şerefi onlara aittir. Ama batılı emperyalistler sömürmek ve yağmalamak için girdikleri her geri ülkeye kapitalizmle birlikte onun savunuculuğunu yapacak «Hür Basın» ı da götürmüşler ve nasıl kullanılacağını o ülkelerde yönetime getirdikleri yerli uşaklarına iyice öğretmişlerdir.

Ortalama elli yıllık iktidar deneyi bulunan yerli finans-kapital hazretleri de bugün «Hür Basın» ı batılı ağababaları ayarında olmasa bile bir hayli başarılı şekilde kullanmayı becerebilmektedir.

Öyleyse biz de yerli yabancı finans-kapital haydut çetesinin bugün özleminin ne olduğunu, halkımızı ne yönde şartlandırmak ve nereye götürmek istediğini onun «Hür Basın» ından öğrenebiliriz.

Şimdi bir göz atalım «Hür Basın»a :

Altıyüzbinin üstündeki günlük trajı ile parababalarının en gür seslerinden biri olan; genellikle öğrenimi ilkokuldan yukarı olmayan çalışan kara halk yığınlarımızın, küçük memurlarımızın ve güya siyasetle uğraşmayıp tarafsız olduğu için, kendilerine siyaset yasağı konmuş ordu mensuplarının okuduğu «Hürriyet» in 21 Eylül 1978 tarihli sayısı birinci sayfasında sadece iki konuyu işliyor. Sayfanın yarıdan fazlasını kaplayan birinci konu şöyle bir sunuşla başlıyor.

«Türkiye'nin Sayın Cumhurbaşkanına,

«Ve de Cumhuriyet Senatosunun Sayın Başkan ve bütün üyelerine,

Ve de Türkiye Büyük Millet Meclisinin Sayın Başkan ve tüm üyelerine,

«Ve de Türkiye Cumhuriyeti Hükümetinin Sayın Başbakanına,

«Ve de Türk ordularının sayın Genel Kurmay Başkanı ile Kuvvet Komutanlarına, tüm mensuplarına, (.........)

«Bu yazı dizisi tümünüze saygı ile sunulur.» Sunuşun hemen altında en iri puntolarla şu manşet çekiliyor :

«DOĞU BÖLÜNÜYOR» ve manşetin hemen üstünde yine iri puntolarla şöyle deniyor : **«Sol-Sağ; Alevi-Sünni; Türk-Kürt;......... bildiğimiz ve bilmediğimiz her türlü ayrılık tohumu ekiliyor. Yakında hasat başlarsa hiç şaşmayalım....**

Sayfanın geri kalan kısmını kaplayan ikinci konunun başlığı ise şöyle :

«Örnektepe'de polisi boyadılar.

«MHP binasına yazı yazmak isteyenler, engel olan polisleri boyadılar; ateş açtılar iki ateş arasında kalan polisler telsizle yardım istediler. Yardım gelene kadar karşıt guruplar silah savaşı yaptı : 1 ölü, biri ağır yirmi yaralı var.» Yine 25 Eylül 1978 tarihli «Hürriyet»in birinci sayfasında en büyük haberi : **«Doğu sorununu küçümseyenlere ithaf...**

«Gizli Kürt Örgütü Ecevite Muhtıra verdi» sayfanın bir diğer haber başlığı da şu :

«Anarşi Malatya'yı yeniden tahrik ediyor»

26 Eylül 1978 tarihli «Hürriyet»in birinci sayfasından iki başlık :

«Malatya dört ay önce yerinden oynadı ama ortada sanık yok. DEVLET NEREDE?»

«Doğu sorunu için İçişleri Bakanlığında toplantı yapıldı»

24 Eylül 1978 tarihli «Hürriyet»ten bir başlık :

«Ecevit : Doğuyu tahrik edenler var»

Şimdi de parababalarının aydın kapıkullarına hitap eden sözde bilimcil ve ilerici geçinen gazetesi «Milliyet»in; sözde ilerici baş yazarı ve MİT'in ve dolayısiyle CİA'nın sayılı elemanlarından olan ajan Abdi İpekçi'nin işlediği konulara bir göz atalım :

«Doğulu vatandaşlarımız üzerinde türlü oyunlar oynanmakta, kışkırtmalar yapılmaktadır. Şimdi ülkemizin ve ulusumuzun bütünlüğünü tehdit eden en büyük tehlike budur.» (16 Eylül 1978)

«Bıçak kemiğe dayanmıştır. Artık masum insanları rastgele bulundukları topluluklarda öldürmeyi amaçlıyacak kadar çılgınlaşan, ülkelerine, uluslarına, ve insanlığa hiyanetin doruklarına varan tetöristlere karşı kesin, sert ve ilkeli bir savaşın kısa sürede sonuç verecek şekilde başlatılması gerekmektedir.» (Milliyet 2 Ekim 1978)

Örnekleri daha fazla uzatmanın yararı yok. Açıkça gördüğümüz gibi yerli yabancı parababalarının ve onların casus örgütlerinin (CIA, MİT) emrindeki vatan ve millet düşmanı iki yayın organı başlıca iki konu işliyor : Birincisi «anarşi» ya da «terörizm» adını verdikleri «Komünizm» düşmanlığı, ikincisi yine kendi deyimleriyle «Bölücülük» veya «Kürtçülük» dedikleri Kürt halkına karşı güttükleri düşmanlık politikası.

«Hür Basın» bu iki konu üzerinde neden demagojik çığlıklar atarak timsah gözyaşları döküyor dersiniz? Gayet açık : Türkiye halkını ve ilerici gelenekli ordu gençliğini kündeye getirerek kendi özlemleri olan gece-gündüz düşlerinde gördükleri faşizm cehennemine çekebilmek için. Konuyu biraz daha açalım :

FİNANS KAPİTAL «ANARŞİ» EDEBİYATIYLA NEYİ AMAÇLIYOR ?

Pekçok geri ülke Finans - Kapital'i gibi Türkiye Finans - Kapitalinin de Alman Finans - Kapitalinden öğrendiği aşağılık bir yöntem vardır :

Eğer ülkede sosyalizm her geçen gün gelişip güçleniyorsa, üretmen halk yığınları günden güne bilinçlenip sosyalizm saflarına geçiyorsa, bu gelişimi önleyebilmek; öncelikle halkın önderi durumundaki sosyalistleri ve kendilerinden yana olmayan tüm halkı ezerek en küçük demokrasi kırıntılarını bile ortadan silip - süpürebilmek için, önce halkın faşist demagojiyle avlanması; kafadan gayrı müsellah hale getirilmesi gerekmektedir. Bu nasıl başarılacaktır? Şöyle :

Türkiye gibi geri bir yarısömürge ülkede her adım başı sürüyle rastlanan aç kaldırım insanlarını para ile tutacaksın. Onları «komando kampları»nda kaz adımı attırarak askeri yürüyüşlerle iyice eğiteceksin. Parası parababalarınca sağlanan askeri teçhizatla (silah, bomba v.s.) donatacaksın. Ondan sonra da komandolar denilen bu uşak ruhlu, satılık, yaratıklara ceza görmeyecek - «faili meçhul» cinayetler işlete işlete herkese yaka silktirip : «artık ne olacaksa olsun» dedirteceksin. Bunu dedirttinmiydi işin kolaydır. «Huzur» ve «Asayiş»i sağlama adına artık her kompIoyu kurabilir, halkı hazırladığın her ölüm tuzağına kolayca bastırabilirsin.

İşte yerli - yabancı finans - kapital çetesi, yine yerli - yabancı ajanlarıyla, sivil faşist komandolarıyla harıl harıl bu planı uygulamaya çalışıyor. Ve bu plan gereğince her gün artık; bir de değil üç-beş devrimci genci, işçiyi - köylüyü veya ilerici savcıyı - öğretmeni, okul müdürünü «bir avcının bir kuşu vuramayacağı kadar soğukkanlılıkla» avlatıyor. Bunun için okulları, yurtları işgal ettirip kendi aylıklı uşaklarından başka kimseyi sokturmuyor, onları kapattırarak çalışamaz hale getirtiyor. Bunun için her gece her mahallede bir bomba patlattırarak masum insanların kanına giriyor. Bunun için üniversite kapısı önündeki gençlere, belediye otobüsündeki işinden gecekondu mahallesindeki yoksul evine dönen üretmen insanlarımıza kahvelerde oturup yorgunluk giderren halka acımadan bombalarla, otomatik tabancalarla saldırmakta ve hep de «faili meçhul» cinayetler işlettirmektedir. Ondan sonra da bu alçakça saldırı ve cinayetlerinden bunalan bilinçsiz halk yığınlarını **«Sen kaç ben**

(Devamı Arkada)

kurtarayım» diyerek kendi eliyle hazırladığı faşizm cehennemine çekmeye çalışmaktadır.

Finans - Kapitalin, hergün işlediği (giderek artan) cinayetlerin (kendi deyimiyle : «anarşi»nin) de, sonra kendi işlediği bu cinayetlerden; karagöz oyunundaki; hem vurup hem de «ne vuruyorsun be!» diyerek baskın çıkmaya çalışan Çıfıt gibi; «Hür Basın»ında güya şikâyetçi olup ağlamasının da, bizce nedeni budur.

Kafalar «anarşi» edebiyatıyla öylesine karıştırıldı ki burada belki şöyle bir soru akla gelebilir : İyi ya sosyalistler hiç olay çıkartmıyor mu? Cinayet işleyen yalnız faşistler mi? Elbette sosyalistler de ister istemez bazı olaylara karışmakta, mecbur kalınca silah bile kullanmaktadır. Fakat şunu hiç gözardı etmemek gerekir ki sosyalistler bu duruma zorla itilmişlerdir. Çünkü azgınlaşan faşist saldırılar karşısında elbette onların da elleri armut toplamayacaktır. Kendilerini korumaya çalışacaklardır. Ancak devrimcilerin bu tutumu, burjuva hukukunca bile meşru sayılan nefis müdafaasından başka bir şey değildir. Yani faşist güçler saldırı, devrimciler ise savunma durumundadır.

PARABABALARI «BÖLÜCÜLÜK» EDEBİYATIYLA NEYİ AÇIKLIYOR?

Ne var ki Türkiye'nin bir orijinal gerçekliği daha vardı : ordu gençliğinin ilerici geleneği ve halktan yana oluşu. Ordu gençliğinin bu özelliği yüzünden bizim parababaları Endonezya'da, Nikaragua'da, ya da İran'da olduğu gibi orduyu bir emirle halkın üzerine gönderip katliam yaptıramıyacaklarını çok iyi biliyorlar. O yüzden ordu gençliğinin bu ilerici geleneğini nötralize ederek orduyu tümüyle yedeklerine alabilmek için, ona en hassas noktasından, elli yıldır kullandıkları ve her seferinde de başarılı oldukları en etkili ve en sınangılı silahlarıyla saldırıyorlar : «Bölücülük» veya «Kürtçülük». Parababaları adları gibi biliyordu ki; ordunun tepesine tünemiş ordu fosilleri dışındaki geniş tarafsız yığını ve ilerici ordu gençliği ancak «Kürtlük» umacısı ile ürkütülerek, «Vatan bölünüyor» çığlıkları altında faşizme çekilebilirdi. Onu faşizmin emrinde halka karşı kullanmanın en etkin yöntemi bu idi. Parababaları daha dün, 12 Mart'ta orduyu bu silahla kündeye getirmişler, halkın ve devrimcilerin karşısına çıkarmışlardı. Bugün de aynı silahı kullanarak aynı sonucu neden elde etmesinlerdi.

Açıkça bu hesabı yapan finans - kapital; yerli - yabancı, resmi - sivil tüm ajanlarıyla kolları sıvadı : Elli yıldır her türlü insanlık hakkından mahrum bıraktığı ve zaman zaman uyguladığı jenositlerle durmadan kanattığı doğu halkının içine daldı. Ve bu halkın içine yerleştirdiği ajanlarıyla o bölgenin en gerici antika tefeci - bezirgân ağalarını, şeyhlerini el ele verdirtti. Bunlara önce camilerde toplu namazlar kıldırtıp meydanlarda : **«komünistler camileri bombalayacaklar, namaz kılanları kurşunlayacaklar, din elden gidiyor, memleket bölünüyor.»** gibi demagojik nutuklar attırarak halkı bölmeye ve kandırmaya çalıştı. Sonra da aylıklı uşaklarını, ergenekon aslanlarını ve faşist yalanlarla kandırıp onların peşine taktığı zavallı bilinçsiz insanları; **«din elden gidiyor, allahını seven durmasın, komünistlere ölüm!»** çığlıkları attırarak devrimcilerin ve mazlum doğu halkının üzerine taşla sopayla, bıçakla, silahla saldırttı. Birçok doğu şehrinde bu, aynı alçakça oyunu tekrarlayarak olaylar çıkarttı, katliamlar düzenletti. Özellikle, Elazığ, Malatya, Kars, Sivas provokasyonlarının içyüzü hep aynıdır. Ve tüm bu şehirlerimizdeki olaylar, yerli - yabancı - finans - kapital ajanlarınca yıllardır hazırlanan senaryonun ayrı - ayrı yerlerde sahneye konmasından başka bir şey değildir.

Kısacası, doğu illerindeki ardarda çıkardığı provokasyonlarla parababalarının elde etmek istediği şudur : Güya kaçakçı veya adi suçlu arama bahaneleriyle, kadınların bile falakaya yatırılarak işkencelerden geçirildiği, jandarma baskınlarıyla sürekli baskı ve zulüm altında tutulan, av tüfeklerinden bile mahrum bırakılan mazlum Kürt Halkını ayaklanma halindeymiş gibi gösterebilmek. Parababaları eğer bunda başarılı olurlarsa bir taşla iki kuş birden vurmuş olacaklardır : Yani, hem orduyu tümüyle faşizme çekebilecekler, hem de Kürt Halkı üzerindeki elli yıldır hiç soluk aldırtmamacasına uyguladıkları milli zulmü katmerleştirecekler, programa aldıkları yeni jenosit planlarını uygulayabilmek için kendilerince gerekçe bulmuş olacaklardır.

YENİ BİR JENOSİT PLANI PROVASI : KANATLI - JANDARMA 78 TATBİKATI

Burjuvazi bir yandan doğu illerinde provokasyon tertipler, katliamlar yapıp bir yandan da kanlı ellerini «Hür Basın»ında «Vatan Bölünüyor» çığlıkları atarak yıkarken, oynadığı bu namussuzca oyununda başarılı olduğuna (halkın ve ordu gençliğinin gözünü boyadığına) iyice inanmış olacak ki, amacını apaçık ortaya serivermekten hiç çekinmedi : MİT (dolayısiyle CIA) generalleri tarafından hazırlanan ve önümüzdeki aylarda sıçranmak istenen faşist diktatörlükte hemen hayata geçirilmek üzere tasarladığı bir jenosit planının provasını Hakkari'nin Yüksekova ilçesinde jandarma birliklerine yaptırttı. Tatbikatta; Kürt halkını temsil eden bir mezraya ilkin «turuncu» veya «düşman kuvvetler» olarak gösterilen jandarmalar saldırdılar. Mezra halkını bire dek öldürdüler. Tam bir jenosit (soykırım) uyguladılar. Sonra da aynı jandarmalar (turuncu kuvvetler) mezra halkı kılığına büründü. Daha sonra da bölgeye jandarma komandoları indirme yaptı. Komandolar uçaklardan atılan napalm bombalarıyla, (uluslararası burjuva yasalarınca bile yapımı ve kullanılması yasaklanmıştır.) makinalı tüfeklerle ikinci kez Kürt halkı roolündeki insanları erkek - kadın, çocuk - büyük ayrımı gözetmeden imha ettiler. (tabii bu arada bir kısmını da ayıp olmasın diye esir aldılar.) Böylece bir tatbikatta iki kez jenosit planı uygulanmış oldu.

Tatbikatın bir jenosit provası olduğu o denli ortada idi ki, MİT'in aynı zamanda CİA'nın sesi Bay Abdi İpekçi bile olayı savunamaz duruma düştü ve şöyle eleştirerek karşı çıkar görünmek zorunda kaldı :

«Ne var ki «Kanatlı Jandarma-78» adı altında Doğu'da yapılan bir tatbikatın basına yansıyan fotoğrafları ve ayrıntıları, anlamı ve amacı bakımından acı acı düşündüren (......) bir olaydır.»

«Olay, bundan sonra yapılacak hataları önlemek için yararlanacak bir ders olursa onunla avunabiliriz.» (Milliyet. 16 Eylül 1978)

Hemen belirtmeden geçmiyelim ki Bay İpekçi'yi «Acı acı düşündüren» böyle bir jenosid planının varlığı değildir, sadece planın zamansız ve patavatsızca açık edilmesidir.

İşte «Anarşi» ve «Bölücülük» kazanlarını bu denli domuzuna kaynatan parababaları, «Hür Basın» denilen koyun postlarını üzerlerine örtünüp yaptıkları bütün ihanetlerin ve alçaklıkların sorumlusu olarak utanmadan devrimcileri ve mazlum Kürt Halkını gösterebiliyorlar. Onlar; böylelikle, özlemini çektikleri faşist diktatörlüğe sıçrayabilmek için önlerinde engel olarak gördükleri; ilerici gelenekli ordu gençliği ile bilinçsiz ve örgütsüz halk yığınlarını aldatarak kendilerine çekmek, kazanmak istiyorlar. Bütün planları bu iki gücün kazanılması, kendilerinden yana geçmesi üzerine kuruludur. Çünkü bu iki gücü kazanmadan faşizme geçemeyeceklerini çok iyi biliyorlar.

FİNANS - KAPİTAL FAŞİZMİ NEDEN İSTİYOR?

Bakın, 21.5.1971 de 12 Mart faşizmini tahlil eden Kıvılcımlı Usta nasıl açıklıyor :

«Her ne olursa olsun şurası iki kez iki dört ederce ortaya çıktı : Beş-on gencin peşine yarım milyonluk, atomla silahlanmış bir orduyu düşürmek oldu olası gülünçtü. Yalnız 3000 tane toplum polisi teker teker gençlerin haklarından gelmeye yetebilirdi. Yetmediği yerde jandarma artardı bile. Sıkıyönetime hedef gençler değildi. Türkiye'de 27 Mayıstan beri gelişen sosyalizm kültürünü kökünden kazımalıydı parababaları. O da ilkin insan haklarını sıfıra indirmek olurdu.» (Yol Anıları. S : 33)

Demek parababalarının 12 Mart faşizmi ile muratları : «27 Mayıstan beri gelişen sosyalizm kültürünü kökünden kazımak», sosyalist hareketin çanına ot tıkamaktı. Bunu başarabildiler mi? Elbette hayır. Sosyalist hareket bugün 12 Mart öncesinden çok daha hızlı bir şekilde gelişiyor ve kitlelere yayılıyor. (Tabii hareketin dağınıklılık gibi çok önemli bir zaafını da göze batırmadan geçirmeyelim.) Öyleyse parababaları bugün 12 Martta yapamadıklarını yapmak istiyorlar. Yani 12 Mart faşizmi ile neyi amaçlamışlarsa bugün de aynı amaç peşindeler : Sosyalizmi ezmek, toplumumuzu, 27 Mayıs öncesinin karanlıklarına geri götürmek. Parababalarının gece - gündüz düşledikleri hep budur.

Parababaları, belki bir kez daha faşist diktatörlüğü oturtabilirler. Ki gidiş de öyle gibi görünüyor. Çünkü faşizme karşı savaşı yönetecek, faşizmi, başını her çıkardığı yerde ezecek gerçek bir Proletarya Partisinin yokluğu, devrimci ortamın dağınıklığı, faşizme karşı verdiğimiz mücadeleyi başarısız kılıyor. Yani faşizmin gelişini, daha doğrusu şu anda içinde bulunduğumuz faşistleşme sürecini durdurmaya biz sosyalistlerin gücü yetmiyor. Bunun için parababaları, sosyalizmin kökünü kazıma aşkıyla bir kez daha faşizmi deneyebilirler. Belki o faşizm cehennemi içinde devrimcileri ve üretmen halkımızı bir kez daha yakabilirler. Belki bir kaç bin devrimcinin, masum insanın kanına girebilirler. Ne var ki her geçen gün bir yanardağ bacasından fışkırırca gelişen ve güçlenen sosyalist hareketi ezmeye, yok etmeye asla güçleri yetmeyecektir. Er veya geç halk için savaşanlar derlenecekler; derlenişten doğacak Proletarya Partisinin önderliği altında faşizmi de parababaları düzenini de alaşağı etmeyi başaracaklardır.

ÇEK MESELESİ Mİ? DÜNYA MESELESİ Mİ? (3)

Dr. Hikmet KIVILCIMLI

C. Çekoslovakya'nın Politika Yapısı

«Ekonomi güzel, ama, ya politika? Demokrasi? Parlamentarizm? Siyasi Partiler? Kuvvetlerin ayrılması? Bağımsız Adalet? ne merkezde?» denecek. Aynı «merkezde!»

Çekoslovakya'da 3'ü bütün ülkenin, 3'ü (nüfusun % 28,3 ünü tutan) Slovakya'nın olmak üzere 6 siyasi partisi vardır :

1) KOMÜNİST Partisi, 2) SOSYALİST Partisi, 3) POPÜLER (Halkçı : Papas) Partisi, 4) Slovakya KOMÜNİST Partisi, 5) Slovakya LİBERAL Partisi, 6) Slovak DEVRİM Partisi... Şimdi bunlar 5 kaldılar.

Çekoslovakya'da her 18 yaşını bitiren seçer, 21 yaşına varan seçilir. Seçim bütün kapitalist dünyada olduğu gibi : tek dereceli, gizli oy, açık sayıyla yapılır. Yanlız Kapitalizmin hiç yanaşmadığı bir çok GERÇEK TEMSİL karakterleri daha vardır. Milletvekili seçilen kişi, 4 yıl istediği oyuna kalkışamaz. Seçmeni atlattı mı, geri çağrılabilir.

Çekoslovakya'da, yalnız kanun oylamakla kalan **Meclis** değil, **Milli Komiteler**, Devletin ve Hükümetin **Mahalli İdare Organları** ve bütün **Mahkemeler** de halkın oyları ile seçilirler.

Bütün seçilenler, halkın önünde her zaman SORUMLU olarak HESAP verirler.

MİLLET MECLİSİ.— Seçilecek adayları ya doğrudan doğruya her YURTTAŞ, yahut TEŞKİLAT KOMİTELERİ (Siyasal örgütler, Sendikalar, Kültür kurulları Kooperatifler, Kadın, Gençlik vb. örgütleri) gösterebilirler. Ayrıca, yüzleri görülmemiş adaylara, ezbere oy verilmez. Seçim bölgeleri küçüktür. Adaylar, seçmenlerin önüne çıkıp kendilerini tanıtırlar. Sonra seçilirler. Seçimi kazandın mı bir daha seçmenin yüzünü şeytan görsün, yok. Sık sık seçmen toplantıları yapılır. Seçilenler orada hesap verip, kontrol edilirler.

Millet Meclisinde 5 Başbakan yardımcısından 3'ü (Sosyalist, Papas, Devrim Partili) olurlar.

HÜKÜMET.— kurmak da seçimle yapılır. Bütün Partiler «MİLLİ CEPHE» de birleşirler. Hükümete girecek Bakanlar için gerekli ADAYLAR'ı : Millet Meclisi gibi Sendikalar, Milli Komiteler ve Gençlik örgütleri de gösterirler. Gerek Çekoslovak **Cumhuriyet Hükümeti**, gerek Millî ve Mahallî Hükümetler : **«Slovak Millî Şurası»**, yahut (Mahallî, Belediye, Bölge ve İlh.) **MİLLİ KOMİTELERİ** aynı yoldan seçilirler.

Çekoslovak Hükümetinde Katolik Din Partisinden de, Sosyalist Partisinden de Bakanlar vardır.

YARGI ORGANLARI.— Mahkemeler, yalnız sözde «bağımsız» değildirler. Halka karşı bağımsız olacakları na, halkça seçilerek fiilen yalnız halka karşı sorumlu olurlar.

Askercil mahkemeler dışında başlıca 4 tip yargı organı vardır :

1 — **Yüce Mahkemeyi :** Millet seçer.

2 — **Bölge Mahkemelerini :** Bölge Milli Komiteleri seçer.

3 — **İl Mahkemelerini :** Halk gizli oyla seçer.

4 — **Lokal Mahkemeler :** Doğrudan doğruya emekçilerin 2 yıl için seçtikleri yargı organlarıdırlar.

Bu Yargılama Organları da, Devletin Yasama ve Yürütme organları gibi : Faaliyetlerinin raporlarını seçmenlerine sunarlar : Adaletsizlik gösterenler, geri alınabilirler.

D. Sosyalizmin Nimetleri

Ekonomi yapısı gibi, politika yapısı da böylesine basit, sağlam temellere oturmuş bir ülkede alınan ve halkın günlük yaşantısını, herzamanki alın yazısını ilgilendiren ekonomik ve sosyal sonuçlar nasıl oldu?

Kapitalist Çekoslovakya'da 1973 yılı 320 bin işsiz vardı. 1964 yılı bir tek işsiz kalmadı.

İtibarî ücretler 1948 yılı 625 koron iken, 1961 yılı 1467 korona çıktı. Gerçek ücret ortalama % 50 arttı. Aylık ücret farkları işçiler için 8 basamak oldu. Birinci basamak 350 - 375 koron, sekizinci basamak 800 - 880 koron aldı. Teknisyen ve mühendisler : Birinci basamakta : 750 - 890 ve 17'nci basamakta : 3600 - 4800 koron, idare memurları : 1'inci basamakta : 550 - 630 ve 18'inci basamakta : 2550 - 3350 koron alıyor. Demek, emeğine göre gelir var.

Ücretler dışında, teknisyenlere % 10,6 işçilere % 10 - 25 prim verilebilir. Ondan ayrı olarak; Çalışma şartlarını düzeltme, işyeri sağlığı, katma iş, ekip başı işi, gece işi, çalışılmamış saatler için ücretler % 7,9 oranında artar.

Anaya : Doğumdan önce 4 hafta, sonra 14 hafta, 5 yıl çalışmış işçiye 3 hafta, 15 yıl çalışmışsa 4 hafta, madende, yer altında, röntgen gibi işlerde çalışanlara 5 hafta yıllık ücretli izin verilir.

Çekoslovakya'da tarım da sosyalizme girdi. Rakamlar şöyle :

Ekilen yerlerin :	1953 yılı	1960 yılı
Özel sektöre düşeni	% 55,3	% 12
Kooperatiflere düşeni	% 30,8	% 65,5
Devlet çiftlikleri	% 13,9	% 22,5

Demek 1953 yılı SOSYALİST kesim % 44,7 iken 1960 yılı % 88,0 oranına yükselmiştir.

Kooperatif üyesi işçi değildir. İşler, toprağına ve şartlarına göre 7 kategoride normalleştirilmiş birimlere ayrılmıştır. 1'inci kategoriye 0,50 birim, 7. kategoriye (makinist, uzman) 2 birim üzerinden pay verilir. İş birimi 1955 yılı 8 koron iken, 1961 yılı 16,2 korona çıkmıştır.

Sosyalist toplumun bir ayırdı daha : İşçi ücretleri ve Kooperatifçi payları (aynî yanında nakdî birim payları) yükselirken, kapitalizmde yapıldığı gibi eşya fiyatları da yükseltilmez. Tersine 1953'ten 1959'a dek 6 yılda, 5 öğün (tutarı 17,5 milyar koron tutan) sürekli fiyat indirimleri yapılmıştır.

Alım gücü bakımından 2 koron 1 Türk lirası sayılabilir. Türk parasıyla 6 yılda Çekoslovakya'da ucuzlamalar şöyle olur : 1 kilo ekmek 140'tan 130 kuruşa, pirinç 1400'den 250 kuruşa, şeker 700'den 450 kuruşa, pabuç 100 liradan 83 liraya. Dikiş makinesi 1150 liradan 725 liraya inmiştir.

Ya vergiler? Memleket bütçesinin milyar koron olarak masrafları şudur :

	1955 yılı	1962 yılı
Ekonomiye yatırım	43,8	64,7 milyar
Kültüre yatırım	28,2	44,8 milyar
Savunmaya yatırım	10,4	10,8 milyar
İdare masrafları	3,4	2,7 milyar

Masrafı artmayıp eksilen tek alan : Devlet ve idare işleridir.

Vergiler, hemen hemen halkın sırtından kaldırılmış gibidir. 1962 yılı Sosyalist kesirden (yâni halk dışından) 107 milyar alınan vergi, resmi ve mükellefiyetlere karşılık ahaliden 12 milyar toplanmıştır.

Çalışma süresi haftada 46 saattir. Güç işlerde, 16 yaşından küçüklerde haftada 36 saati geçemez. Her hafta 32 saat dinlenme, yılda 7 gün tatildir.

E. Sosyalizmin Külfetleri

Sosyalist devrim yalnız nimetlerle değil, külfetlerle de doludur. Dünya ölçüsünde bir ayarlama yapılmadıkça, her tek ülkede Sosyalizmi kurmak büyük çalışan yığınlardan olağanüstü fedakârlıklar, hattâ kahramanlıklar bekler. Sosyalizme giren insan yığınları geçmişin kötü kalıntılarını lâfla atamaz. Sosyal değişikliğin gerçekliği ve derinliği ölçüsünde, sosyalizmi kurma güçlükleri büyük olur.

Güçlüklerin en büyükleri Kapitalizmin insanlar ve bölgeler arasında azıttırdığı dengesizliklerdir. Kapitalizm, şehirle köyü birbirine düşman etmiştir. Kapitalist toplum «BÖL ve GÜT» parolasıyla, her ülkedeki insan topluluklarını, bölük pürçük birbirine düşman etmiştir. Ayrıca, kapitalizmde her şey gibi gelişme de, yalnız ve ancak KÂR manivelâsıyla düzenlenir. Gazoz fabrikası aşırı kâr getirirken, ağır sanayi gibi kâra geçmesi yıllar bekliyen, hele yabancı tekellerin çıkarına aykırı düştüğü için yerli bezirgânlarca baltalanan alana yatırım yapmak «MİLLİ MENFAATLERE UYGUN» bulunmayıverir. Sosyalizmde plân öncelikleri vardır. Sırat köprüsüne benzer.

Çekoslovakya'da bu ve benzeri bir sürü dengesizlikler kaçınılmazdı.

Bir yol Sosyal Devrim, çalışan yığınları hallaç pamuğu gibi atmış, yeni yeni harmanlar yapmıştır. 1948 yılı, bütün ekonomi dallarında 5,5 milyon kişi çalışırken, 1961 yılı 6,1 milyon kişi çalışmıştır. Endüstride aynı yıllar çalışanların sayısı 1,6 milyondan 2,3 milyona çıkar, tarımda ise, tersine, sayı 2,3 milyondan 1,4 milyona iner. Bu sayılı bir altüstlüktür.

Tarımda eskiden yerlerin karakteri daha az derin altüstlüğe uğramamıştır. 1955 ile 1961 yılları arasında Fert (özel) işletmeleri 4,1 den 0,5 a (sekizde birinden daha azına) düşmüş, Sosyalist işletmeleri 3,1 den 6,4 e iki katından aşırı artmıştır. 6 yılda tek başına ilkel ve dağınık üretim yapanlar % 57 oranından % 7 oranına eksilmiştir. Eksilirken, sürüyle insan geleneksel alışkanlıklarından edilmişlerdir. Bunun yaratacağı iyi kötü tepkiler, Toplumda bilinçsizlikler ölçüsünde hoşnutsuzluklar biçimine girmez de ne yapar?

Bizde en basit Kemalist Devrimcilerin bugüne dek halk içinde ne derin hoşnutsuzluklar biçiminde sömürüle durduğunu gözönüne getirelim. »Şapka inkılâbı» : isyanlar çıkarmış ve darağaçlarıyla desteklenmişti. Sömürücüler, Kemalizmin : Türkiye'yi Kapitülasyoncu Komprador burjuvaziden temizlemesini, kendi öz çıkarlarına yaradığı zaman bile Allaha, Dine karşı işlem gibi göstermenin yolunu buldular. Ve hâlâ Türkiye'nin çektikleri, o hoşnutsuzlukların sinsice kışkırtılmasından ileri gelmektedir.

F. Köy - Şehir, ÜRETİM - TÜKETİM Çelişkileri

Sosyalizm kuruluşunu bir an önce gerçekleştirme çabası, ister istemez : 1 — Köyle Şehir arasındaki dengesizlikleri, 2 — Sanayi kolları arasındaki dengesizlik-

(Devamı Arkada)

leri İNSANLARIN DEĞERLENDİRME gücüne ısmarladı. O dengesizlikleri dengelemek, güdücü durumdaki örgütlerin ve kişilerin bilgi, deneme, enerji, karakter DENGELİLİKLERİNE düştü. Dengeliyecek in anların bütün objektif ve sübjektif yeterlikleri ve yetersizlikleri ekonomik Dengesizliği azaltacak, yahut çoğaltacaktı. Kediye göre budu olacaktı.

Çekoslovakya'da hangi kerteye dek haklı veya haksız olduğu ancak yerinde değerlendirilebilecek dengesizliklerden küçük bir iki örnek alalım:

1 — ŞEHİR - KÖY GELİŞİM DENGESİZLİĞİ : Sosyalist kuruluş sanayii Savaş öncesi 1937 yılı 90 endeksli ise, 1961 yılı 405 endeksine çıktı. Aynı endeksler Tarım alanında % 100'den % 103'e çıktı. Bu resmî rakamlara göre sanayileşme 4 katından çok fazla yükselirken, Tarım yerinde saymış demektir. Nüfus çoğalışının çabukluğu gözönüne getirilirse Tarım ekonomisi gerilemiş bile sayılabilir. Bereket genel sanayileşme ve bilimcil çalışma gidişi Çekoslovak Tarımını verim bakımından kurtarmıştır: 1937 yılı hektar başına ürün verimi % 17 iken, 1961 yılı % 26'ya çıkmıştır.

Buna rağmen, Köyle Şehir arasındaki uçurumu dol durmak demek olan Sosyalist devrim bakımından gözönünde tutulmamasına imkân bulunmayan yukarıki gidiş, haklı nedenlerle de olsa, henüz amaca ulaşılmaktan ne denli uzak kalındığını az çok gösterebilir. Bu durumu sömürmek istiyecek bütün eski Kapitalist Top lum sınıf ve zümrelerinin el altından, yahut açıkça «suret'i haktan görünerek», ne demagojilere başvurabilecekleri ve bunda ne kerteye dek başarı kazanacakları biz Türkler için kendiliğinden anlaşılacak şeydir. Kemalizme karşı gericiliğimizin «BAŞARI»ları ortadadır.

2 — SANAYİ KOLLARI ARASINDAKİ DENGESİZLİK: 1953 ile 1960 yılları arasında sanayiin topuna birden yapılan Çekoslovakya yatırımı % 200 oranındadır. Bu yatırımın üretim dallarına göre değişen orantıları şöyledir: «YAPI» işlerine % 300, lojman (barınım) alanına yatırım % 70.

Bütün Çekoslovakya'nın aynı yıllarda ür...n araçlarına yatırımı % 58,1 den % 59,8 e çıkarken, tüketim araçlarına yapılan yatırım % 41,9 dan % 40,2 ye iner. Besi endüstrisi % 21,7 den % 16,4 e düşer. Çelik endüstrisi % 6,4 ten % 7,8 e çıkar. Besi endüstrisi % 21,7 den 16,4 e düşer. Çelik endüstrisi % 6,4 ten % 7,8 e çıkar.

Savaş öncesine orantıyla Çekoslovakya'da üretim endeksi % 473, tüketim endeksi % 333 artmış bulunur.

Yalnız Sanayiyle Ziraat, Sanayi içinde şu kolla öte ki kol, tüm ekonomide üretim ile Tüketim arasında, dünyanın en haklı nedenleri ile de olsa, göze çarpan büyük küçük her dengesizlik, o ekonomi alanlarıyla il gili insan yığınları içinde olmadık tepkilere yol açmamazlık edemezdi. Bu durumu sömürmek istiyecek bütün eski Kapitalist Toplum sınıf ve zümrelerinin el altından, yahut açıkça «suret'i haktan görünerek» ne demagojiler icat edebileceklerini tahmin etmek için keramet ler tekrarlamıya yer yoktur.

G. Çoğunluk - Azınlık Çelişkileri

Yukarıda kısaca değindiğimiz durumlar dışında, Çekoslovakya'nın bir de insan gereçleri bakımından çelişki ve çatışkıları gelir. Hepsinin üstüne ..., diken Tarih, bir gün Kapitalizmin sahneye çıkarak kadim aşiretlerden ve ümmetlerden apayrı bir sıra «MİLLETLER» biçeceğini düşünüp ona göre, insanları hep bir makastan çıkarmayı başaramamıştır. Her ülkede Millet bütünü içinde bir türlü eritilmemiş, bazan tersine, kapitalist şovenizm azıttıkça, büsbütün birbirine yabancı kalan edilmiş bir çok mahallî topluluklar ve azınlıklar vardır.

Çekoslovakya'nın İkinci Emperyalist Evren Savaşı başlarında uğradığı Nazi saldırısı, o azınlıklar bahanesi altında sebeplendi. Eski Cermen derebeğilikleri, bilerek bilmeyerek, Çekoslovakya'nın İslâvlarını Doğudaki İslâvlardan ayırmak içinmiş gibi, Doğu Çek sınırlarına Südetler adlı Alman ırkından bir şivri kama sokmuşlardır. Bu bir avuç Alman azınlığı Alman Emperyalizminin bütün Çekoslovakya'yı yıllarca süre kan ve ateşe boğması için vesile yapıldı.

Ayrıca Çekoslovakya'nın tüm 140 bin kilometre karedik topraklarının 49 bin kilometre karesi SLOVAKYA adlı başka (Bohemya ve Miravyalılardan ayrı) bir insan-islâv topluluğunun oturduğu yerdir. Slovaklar, Türkiye'nin «Şark vilâyetleri» ni andıran bir yaşantı içinde Çeklerden ayırtlı bulunurlar.

Tarihe karışan Antika Avusturya-Macaristan İmparatorluğunda Slovakya, Macar derebeğilerinin toprak bentliği altında sömürülürdü. 1918'den 1938 yılına dek kurulmuş Çekoslovakya Cumhuriyeti kapitalistti. Batılı Emperyalist «Müttefiklerinin» telkini ile Çek burjuvazisi, şoven çıkarları uğruna, Slovak halkını antika derebeğilerin sömürüsünden kurtarmamakta yararlık gördü. Slovak dünyası (Çekoslovakya'nın «MAHRUMİYET BÖLGESİ» durumundan çıkarılmadı.

Bugünkü Türkiye gibi, Kapitalist çağın Slovakyası da, 1919'dan 1938 yılına dek, yalnız anlaşma yoluyla yabancı ülkelere, kendi besliyemediği ve iş bulamadığı çocuklarını «İHRAÇ» etmekten ve Uluslararası Finans-Kapitale ucuz köle işeli gibi satmaktan sıkılmadı: 9 yılda 225,853 Slovak insanı resmen kendi yurtlarından dışarıya göçmek zorundan kurtulamadı. Bu akımın üstüne, 1938-1945 Alman işgali boyunca, nazi...in insanları birbirine düşürüp soyma zehiri, Slovaklarla Çeklerin arasını bozmakta rekorlar kırdı.

Bütün o nedenlerle, Sosyalizme girildikten sonra dahi, bugün Slovakya insanları, Çek toplumundan 50 ilâ 80 yıl arasında geri kalmış durumdadırlar. Bunu belirten endeks, Tarım nüfusunun tüm nüfusa orantıları şöyledir:

	Slovakya'da	Bohemya - Moravya'da
1890	% 69,3	% 43,1
1930	% 56,8	% 25,6

Bu rakamlara göre, 40 yıl önce tüm nüfus içinde Tarım nüfusunun oranı Çeklerde Slovaklardakinin 3'te 2'si iken, 40 yıl sonra yarısına düşmüştür. Slovak köylüsü Çeklerdeki köylüden % 26,2 fazla iken, 40 yıl sonra % 31,2 fazla olmuştur. Çekler ilerlerken, Slovaklar biraz daha orantıca gerilemişlerdir. (Pavel Turgan, Viktor Pavlanda: Developpement economique de Slovaquie, etc. 1963, Bratislava)

Bu nedenle Slovakya'nın yatırımları 1953 1960 arası sanayide % 36'dan % 33,5'a, ulaştırmada %1..'dan % 9,7'ye, lojmanlarda % 24'ten % 19'a düştü..

Bütün o Tarih derinliklerinden gelen ve Sosyalizmin bir türlü yok edemediği dengesizlikler, daha önceki genel Köy, Şehir, Sanayi dengesizliklerine katılınca, Çekoslovakya içinde ayrı bir Slovakya problemi kılığında biçimlenmekten geri kalmadı. DUBÇEK, bu problemin Slovakya'dan Çekoslovakya'ya doğru gittikçe yükselen kişileşmesidir. Yâni, Dubçek adlı kişinin Slovak politikasından Çekoslovakya politikasının başına geçişi bir tesadüf değildir.

H. «Saray İhtilâli» ve Bocace'nin Hikâyesi

O zaman karşımıza 1967 Martından 1968 Ağustosunun 20. inci günü sabah saat 3.20'de dek, başlıca 4 raundluk heyecanlı bir Politika maçı çıkıyor. Maça uzak tan bakınca çok sıfatlar yakıştırıldı. Bir yol Çekoslovak olayı bir İÇ SAVAŞ (SİVİL SAVAŞ) olmadı: hemen hemen bir tek Slovak işçisi, Çek köylüsü, Çekoslovakya'nın halkından bir tek kişi karışmadı. Emperyalist «Hür Basın» öyle şeyler görmek ve göstermek için çok alınteri ve timsah gözyaşları döktü. Öyle bir şey olmadı. Erkeklik kızlı heyecanlı gençler, çağlarından beklenen içtenlik ve çoşkunlukla, göğüslerini, bağırlarını açıp, silâhlı Sovyet askerlerine yumruk ve tükürük ve söylev savurdular. Karşılık görmediler.

Olay bir Yabancı Saldırgan Ordunun işgali mi idi? Bir kaç hafta önce çekilip gitmiş olan Varşova Paktı askerleri Çek sınırlarında manevra yaptıkları ... re dönerken ülkenin iktidarda olan politikacıları, milletle bütün bağlarının kopmuş olduğunu: bir yerden telefon dahi edemediklerini gördüler. Ve Resmî Devlet büyükleri «Gizli Radyo» kullanmak gibi bir paradoksla, Millete «Aman, sakın şeytana uyup, zor kullanmamalarını» öğütlediler.

Bu ne demekti? Çekoslovakya'da sanki bir «SARAY İHTİLALİ» oluvermişti. Saray İhtilâli bile değil; çünkü hemen görenilmişti ki, İktidarda olanlar, yerlerinde bırakılmışlar, anlaşmaya oturmuşlardı. Neden? Çünkü, geniş Çekoslovakya yığınları, kurulu Ekonomik ve Sosyal düzenin ayrıntılardaki aksaklıklarına rağmen değişmesi yönünde bir eğilim göstermiyordu. Sosyal düzen olduğu gibi dokunulmaz kalacaktı. Tepedeki insanlar da, aralarında nasıl isterlerse öylece kendi kozlarını kendileri paylaşmışlardı. Tarihte, geniş köylü yığınlar zaman zaman Fâtihlere böyle: ge lene gidene paşam demişlerdi. Ne gelen, ne giden yeni bir sosyal düzen getirmeyince: giden gelenı ...tmasın yeterdi!

Çekoslovakya'nın tepesinde, gidenlerle gelenler kimlerdi? Genellikle AYDINLAR, özellikle POLİTİKACILAR diyebileceğimiz güdücü zümrelerdi. İki taraf da SOSYALİZM üzerine yemin ediyorlardı. Kitap: Marx'ın Kapital'i. Mesele SOSYALİZM ile onu anlayıp uygulayacak olan ve adlarına «SOSYALİST» denilen insanlar arasındaki ilişkide toplanıyordu. Problem bu denli ufaltılıp üzerine bin mumluk projektörle bakıldı mıydı, üzerine çok şey de söylenebilir, hiç bir şey de söylenmese, az çok anlaşılabilir.

Hiç unutulmaması gereken bir Diyalektik vardır: Tarihcil maddeci Sosyalizm yanılmazdır; ama onu uygulayanlar her zaman boylarınca, çaplarınca yanılırlar. Hele bir yol da «YANILMAZ PAPA HAZRETLERİ» durumuna çıkmaya (daha doğrusu düşmeye) görsünler. Artık yanılmaların en daniskaları, kolayca her renge boyanıp «MUTLAK HAKİKAT» kılığına sokulmaktan güç kurtulurlar. Allah kimseyi «RİN PAPA» yapmasın: bu tür monstrlar (ucûbeler —D.N.) ölülerfin «HABİS RUHLAR»ından çok daha tehlikeli olurlar. Çünkü ölümden beter duruma düşmüşler: her türlü güzelme umutlarını kökünden baltalamışlardır. Ve o zavallı ilkel «HABİS RUHLAR» gibi yanlız «BATIL İNANÇLI» ların kuruntularına dayanmakla kalmazlar, en ayık davranması gereken gerçek inançlıları da ayartabilirler.

Bu gibi durumlarda; yâni SOSYALİZM ile SOSYALİST kişi arasındaki ilişki konusunda tek çıkar yol, Bocace'nin hikâyesindeki kahramanları hatırlayıvermek olur. Parisli hıristiyan, çok sevdiği Yahudi dostu ile Ahirette de birlik olabilmek için, onu Musâ dininden İsâ dinine çağırır durur. İsrara dayanamayan Yahudi bir gün der ki: «Madem Katoliklik Hak dindir, onu giden Papa ile Kardinalleri mutlak en seçkin ve iyi insanlardır. Roma'ya gidip bakayım öyle iseler, Hristiyan olup geleceğim.»

Hristiyan Parisli kuşkulanmıştır. Romadakilerin ne haltlar yediklerini pek bilir. Yahudi arkadaşını o fikrinden caydırmaya çalışırsa da, dinletemez. Yahudi Roma'ya gider. Döner dönmez, onu sıkıntıyla karşılayan Hristiyana Katolikliğe girdiğini müjdeler. Rahat nefes alan Hristiyan: «Gördün mü, Boşuna ...hmet ettin.» gibilerden konuşurken Yahudi, elini kaldırıp: «Dur!» der. Papa ve Kardinalleri kadar dünyada aşağılık ve kötü insanları ben görmedim. Hristiyanlık böyle sine insanlar elinde bile batmayıp, dünyaya yayıldığına göre, anladım ki, Katolik hak din imiş. Onun için Hristiyan oldum!»

Uzun yılların içli dışlı nice denemeleri bile SOSYALİZM ile SOSYALİST Papa veya Kardinal Hazretlerini tıpkı Parisli Musâ kulu gibi değerlendirmeyi fazlasıyla öğretmiş olmalıdır. İsâ ülkü uğruna çarmıha gerilmiştir. İsâcı Papa ve Kardinaller, yaldızlı Saltanat sürmüşlerdir. Olabilir. Hristiyanlık gibi Sosyalizm de bütün Papalarına ve şanlı Kardinallerine rağmen 1'inci Emperyalist Evren savaşından sonra yeryüzünün 6'da biri, 2'inci Emperyalist Evren savaşından sonra yeryüzünün 3'te biri SOSYALİST olmadı mı? Demek HAK DOKTRİN insanlık için Ka (*)

İ. «ET» mi? «HÜRRİYET» mi? Çek Aydını

Ancak Çekoslovakya'nın aydınlattığı olay, 2. Emperyalist Evren Savaşından beri Sosyalizme geçmiş ülkelerde uzayıp gelmiş zincirin son halkasıdır. Aynı nedenlerle olduğu için, Emperyalizmin aynı hesapları ile karşılanmıştır.

Aydınlar ve Politikacılar zümresi, «acayip kertenkeledirler». Çekoslovakya'da 7 yıl geçmemiş, İdare bütçesi, bizdeki gibi kat kat artacağına: 3'te 1 eksilmiştir. Her bürokrat aydın gibi, vaktiyle bol keseden geçinmeyi hazır yemiye çevirmiş, üstelik kendilerini halk sürülerini «min tarafillâh» gütmiye «MEMUR» edilmiş sayan Kapıkulları ol saltanatın sarsılmasından tedirgin olmamazlık edememişlerdir.

Bu zümre tedirginliği, bütün aydın projektörlerini hep Çekoslovakya'daki Sosyalizm aksaklıkları üzerinde dolaştırmaya kapı açmıştır. 1948 ile 1961 arasında sanayi üretimi % 405, prodüktivite (üretkenlik) % 284,

(*) Bu bölüm, dizgi hatasından dolayı metinde çıkmamış.

İşçi ücretleri % 1444 artmış. Aydın için bu, olabilir. Bir ailenin ortalama masrafı 100 sayılırsa, 1961, yılı, bunun % 41,9 u yiyecek ve içeceklere, % 11'i giysi ve ayakkabılara, % 4,9 u möblelere, % 1,4 ü kiraya gidiyor. Evet, 1000 lira kazanan aile (Türkiye'de 500 liradan ağı kıra ödemez) Çekoslovakya'da 14 lira ev kirası öder. Isıtma, aydınlatma ve ilh. ile bütün barınma masrafı 1000 lirada 18 liradır. Aydın onu gereği gibi önemsemez.

Bir ailenin ortalama tüketimi aynı Çekoslovakya'da şöyle :

	1936 Kapitalizmde	1960 Sosyalizmde
Et (kilo)	34	57,3
Buğday, un (kilo)	62,6	85,5
Yağlar (kilo)	14,1	20,4
Şeker (kilo)	23,2	38.3
Sebze (kilo)	65,5	79.7
Yumurta (tane)	138	180
Ayakkabı (çift)	2,4	4.45

Parlak aydın o semte aldırmıyabilir. Ülkede 5 yıl geçmeden (1948-1955) Sosyalist sektör % 60,4 ten % 91,4 e, Kamuyu besleme ticareti (lokantalar, kantinler) de % 98,7 ye, üretim ulaştırımında, teknik araç servislerinde, tarım ürünlerini satın alma servisi ile başka maddî üretimlerde % 100 oranına çıkmıştır. Bu ne demektir? Yığınla aracı burjuva ve küçük burjuvaların vurgun olanakları tıkanmış demektir. El oğlu, emekçi nin evine giren yağa, ete bakmaz. Aracı - vurguncunun hazır yeme hürriyetinin daraldığını görür.

Sosyalizmin, **çabuk boy almadan** ileri gelen çocuk rahatsızlıkları gibi, büyüme krizlerine ve dengesizliklerine Dünyanın büyük deri değiştirme krizleri de özel katkılar yapmıştır ve yapıyor. Krizlerin başında Emperyalist dengesizliklerin ölüm ufunetini boşalttığı Vietnam trajedisi gelir. Vietnam Kurtuluş Savaşçılarının Amerikan saldırganlarına karşı kullandıkları savaş araçlarından çoğu Çekoslovak malıdır. Bu durum Emperyalizmin neden o denli **«Çekoslovakya'yı düşünür»** olduğunu gösterir, öte yandan Çekoslovakya içindeki hoşnutsuzlukların dar anlamıyla günlük çıkar bahanelerine dayandığını izah eder. «Çekoslovakya'nın ne işi var Vietnam'da? der, eloğlu.

İnsanlık için biricik KESİN CEPHE'nin Sosyalizm - Emperyalizm cephesi olduğu unutuldu mu, bir ulusun hoşnutsuzluğu, kolayca dar bencilliğe, oradan da Emperyalizmin dümen suyuna yöneltilebilir. O zaman, Devrim dalgalanışlarıyla çalkanmış halk hoşnutsuzluğunun tenceresi yuvarlanır, parlak Çekoslovak aydın ve politikacılarının somurtkan kapağını bulur.

Çek burjuva aydınlarının bir de şovenizm tükenmezi var. Sibirya'dan Ukrayna ve Ural ötelerine dek uzanan İslâv dünyasına, bizim «Panturanizm»e çalan Çek üstünlüğü duygusu, her Çek Aydın ve politikacısının gönlünesinmiş bir arslan gibi yatar. Birinci Emperyalist Evren Savaşı sonunda, Sovyet İhtilâ henüz kazma kürekle dövüşürken, Emperyalizmin tepeden tırnağa silâhlandırdığı bir kaç Çek tümeni, Ksenefon'un Anabasis'te anlattığı Grek aylıklı askerleri gibi, koca Rusya'nın altından girip üstünden çıkmışlardı... Ne demek Moskof komünizmi? İslâv ırkının en üstün kültürlü ulusu olan Çekler, en üstün Sosyalizmi niçin yaratmasın?

Şu bizim Bâbıâli aydınlarına bir geçit resmi yaptırılım. İçlerinde Çek kültürlüleri çapında bıçağı hakkına Evren ünü yapmış kaç tane bulabilirsiniz? Öyleyken, 4 Oyıllık Kemalist lâik Cumhuriyetinizi, o bir avuç Kapıkulu artığı Aydın - Politikacı, beş on yılda «ABDÜLHAMİT HAN» hayranı edivermediler mi? «Hürriyeti», çalışan yığınların ölüm kalım savaşından ve «BİRİCİK DÜNYA» probleminden soyutlaştırdık mı, ondan en çok yararlananlar, bu alanda en sırangılı olan eski Sosyal sınıflarla kalıntıları olacaktır

J. Hazır Mezarın Bayat Ölüleri

Sosyalizm kadar temelleri geniş ve sağlam bir Sosyal yapının Üstyapı doruklarında geçirilen sarsıntı: bir çok olumlu, bir de çok olumsuz denilebilecek, büsbütün Çekoslovakya'ya özgü iki Aydın - Politikacı zümreler nedenin zıtlığından kaynak almıştır.

ARTI NEDEN.— Çek aydın ve kültürlüleri çok üstün kaliteli örnekler yetiştirir. Çek yazarı ve düşünürü ve politikacısı : vatanını sevdiği kadar, kültür üstünlüğünü de sever. Bir Amerikan, bir İngiliz yahut Fransız, Alman kültürlüsünden değerce santim eksik olmadığını bilir. Bu bilincin en büyük reklâmını yapan ise Batı Emperyalizmidir. Çek eserleri, en güzel baskılarla yayınlanıp, yazarlarına birer küçük masal hazinesi ve küçük bir **ülke** sınırlarından bin kat geniş yaygınlıkta ün saltanatı sağlar. **«Yabancı dostların»** Türkiye yazarları için bile esirgemedikleri bu edebiyat sürümü, sahici değer Çek kültürlüsüne ne rüyalar gördürmez.

Bu olumluluğun «aşırılığı» Çekoslovakya'da haddini aştığı ölçüde saçmalığa dek varmaktan geri kalamazdı. Çünkü Çekoslovakya, Emperyalizmden doğruca Sosyalizme geçen sıkıntılı bir berzaha girmişti. Sıkıntıların ağır yükünü emekçi yığınları taşıyordu. Orantılı olarak İMTİYAZLI denebilecek şartlar a yaşıyan Aydınlarla Politikacılara yakışacak tutum ne ola bilirdi? Millete dar geçitin bilincini aşılayacak ülkücülüğü sunmak. Geleceği yaratan şartların ağırlığına ülkücülükten başkasıyla uyulamazdı.

Ülkücülük, kör hoşnutsuzlukları şımartmak veya sömürmekle değil, ama bilincin pusulasını şaşırtmamakla görevini yerine getirebilir. Kaç ünlü Çekoslovak yazarı, yahut politikacısı : kaç fabrikada, kaç işçiyle kaynaşıp, her gün bir kaç saat olsun çalışıp, gece sıkışık amele lojmanında yattı? Beden sağlığını kazanmak için olsun, kaç köyde, hangi köylülerle Kastro gibi tırpana sarılıp harmanda, izbede uyudu? Geri kaçak ülkede insancıl ülkücülük somutlaşmalıdır. Çalışan yığınlara öyle davranışlar, kan terini ve gözyaşını sildirtip güven getirir. Yapılacaksürüyle yanlışlar ve ukalâlıklar böyle önlenir. Araya karışacak su uyur, düşman uyumazların zehirleri böyle etkisiz bırakılır.

Çekoslovakya'nın ünlü ve devrimci edebiyatçı ve politikacılarının çabalarına, Batıda çok basılan eserlerinde tanık oluyoruz. Hemen hepsi, cezaevlerinde geçirilmiş acıları (tıpkı bizimkiler gibi) sulandırıp satmakla geçiniyorlar. Anladık. Cezaevleri Toplumun idrarına benzer. Orada çekilenlerle, dışarıda yapılanlar arasında paraleller kurulabilir. Öyle geliyor ki, Çekoslovak Kültürlüleri, 13,5 milyon insanın yaşantısını yankılamakla, olumluluklarını dev aynasında görmeyi birbirine karıştırdılar. İnsanı yerinden oynatacak nüktelerle, dokunaklı sataşmalarla, kendi dükkâncıklarının imalâtlarına bol müşteri aramaktan kurtulamadılar. Derde deva bulmak için milletle birlikte adsızca savaşmayı, gerekirse yok olarak varolmayı pek göze alamadılar.

ESKİ NEDEN.— Çekoslovak kültürlülerinin kolay yolu tutmalarında, Çekoslovakya'nın kolay yoldan hazır Sosyalizme girmesinin rolü oldu. Kızıl Ordu, Alman Emperyalizminin belini kırar kırmaz, Çek yazarları ve Politikacıları, armut piş, ağzıma düş sosyalisti kesildiler. Bundan daha büyük talihsizlikler de oldu. İthal malı, Sosyalizm Sürgünde hazırlanmış, hazır elbise gibi hazır kadrolara teslim edildi.

Bir devrimci harekete katılanlardan memleket dışına kaçanlar, mutlaka her zaman en ülkücü, en devrimci olanlar değildir. Çoğunlukla işlerin bunun tersi olduğu görülmüştür. Osmanlı «Hürriyet kahramanları» nın çoğu, Abdülhamit hafiyesi çıkmadılar mı? Lenin, Rusya dışına kaçtığı için değil, tam tersine kendi ülkesinde yarattığı pratiğinden ve teorisinden güç aldığı için Lenin oldu. Mao'nun belki de en güçlü yanı, Çin toprağı dışına fırlamamış olmasından geldi

Çekoslovakya'nın (ve Sovyetlerin) en acı talihsizlikleri, Novotny gibi hazır ayakkabı liderlerden başka Sosyalizmin başına geçirecek adam bulamayışlarında toplandı. Bu ayakkabı, Çekoslovak milletinin ayağını vurmakta ve en sonu CIA nasırları çıkartmakta gecikmedi. Bunun ayrıntılarına girmeyelim.

Eski Cumhurbaşkanı Novotny'nin «sağ kolu» general Sejna idi. Stalin'in burnuna Beria girer de Novotny sağlam bırakılır mı? Sejnaların sırtlarında yumurta küfesi yoktur. Maskelerinin düşeceğini sezdiler mi, «HÜRRİYETİ SEÇ» erler: Emperyalizmin casus ağları içine dönerler. Sejna da efendisi (yahut oyuncağı) Novotny kendisini koruyamaz duruma düşünce Amerika'ya sığındı. Şimdi Çekoslovak milletinin (ve bütün Sosyalist Devletlerin) birçok sırları dışarıdan ısmarlama Lider Novotny'ler sayesinde CIA nın (Amerikan casus teşkilâtının) elindedir.

Patlamaz mı Çekoslovak silâhı?

Hangi dünya içinde? 1 — Büyük modern millete oranla kadim Kent (Site) veya Derebeylik ne ise, bugün insanlığa oranla MİLLETLER o. Bağımsızlık Sırat Köprüsü... 2 — Emperyalizm kendi liderini (Roozvelt gibi yaşlıysa beyin damarını «fenni şekilde» Kennedy'ler gibi gençse beynini kurşunla) dağıtarak öldürür. Maksadı, ölümlerden ölüm beğendirir gibi : Nixon ile Humphrey'den birini başa geçirip Dünyayı hegemonyası altına sokmak.

TÜRK SOLU : Sayı : 42 3/Eylül/1968

Sayı : 43 10/Eylül/1968

Sayı : 44 17/Eylül/1968

Sayı : 45 24/Eylül/1968

Sayı : 46 1/Ekim/1968

Sayı : 47 8/Ekim/1968

7. Ölüm Yı

Dr. Hikmet Kıvıl

«Her zaman mücadele içinde olan, kitleler den bir an bile kopmayan, Rusya'dan hiç ayrılmayan, her zaman en iyi işçilerle birlikte çalışan ve baskınların devrimcileri hayattan kopuk kalmaya zorladığı günlerde sadece pratik çalışmayı en iyi bilen bir önder olmayı değil, aynı zamanda ileri proleterlerin bir örgütleyicisi olmayı da bilen bu insanın niteliklerini en iyi ortaya koyan dönem, özellikle bu uzun illegal çalışma dönemidir.» V.İ.U. LENİN, Y. M. Sverdlov'un anısına söylev, 18 Mart 1919

Türkiye işçi sınıfının usta savaşçısı, yılmaz öncüsü Dr. Hikmet Kıvılcımlı yedi yıl önce (11 Ekim 1971 de) fiziki varlık olarak aramızdan ayrıldı. Bu günde, Lenin ustanın büyük Rus devrimcisi Sverdlov'un anısına verdiği söylevden birkaç cümlecikle söze başlamayı uygun bulduk. 50 yıllık, yarıya yakını Finans - Kapital zindanlarında geçen proleter devrimci hayatının, öldürücü kanser kanamalarıyla geçen son birkaç ayı hariç Dr. Hikmet Kıvılcımlı, Türkiye sınıflar kavgasının en ön saflarındaki yerini bir an olsun terk etmedi.. Ve o, öldürücü hastalıktan, her gün bir yenisi tekrarlayan kanser kanamaları ve dayanılmaz sancılardan zayıf bir «kurtuluş umudu» nedeniyle, tedavi amacıyla kaçmak zorunda kaldığı anda olsun halâ tüm varlığıyla Türkiye toprağındaydı.

«İdam» talebiyle yargılandığı İstanbul 1. Sıkıyönetim Mahkemesine yazdığı mektupta «geliyorum» diyordu. Ancak mektubu yazdıktan 13 gün sonra ağır hastalığı onu ölümlüler dünyasından aldı götürdü.

Dr. Hikmet Kıvılcımlı, 1902 yılında Kosova - İştip'de doğdu. Askeri tıbbiye öğrencisiyken Marksizm - Leninizm okuluna da öğrenciliğe başladı. Milli Kurtuluş savaşı başladığında tıbbiyeyi bırakıp Anadoluya geçti. Anadolu halklarının emperyalizme karşı kavgasında «Köyceğiz Kuvayımilliye Komutanı» olarak cephedeki yerini aldı.

1925 yılına geldiğimizde, Dr. H. Kıvılcımlı Türkiye Işçi Sınıfının kutsal mücadelesinde artık en ön saftadır. Bu Tarihten başlayarak, öldüğü güne kadar durmak - dinlenmek, silah bırakmak nedir bilmeksizin teorik ve pratik kavganın en ateşli hattında göğüs göğüse çarpıştı. 1929 yılı Izmir davasında mahkumiyet kararını okuyan hakime, «Dörtbuçuk yıl bir kızıl profesör yetişmek için iyi bir süredir» diyordu. 50 yıllık sosyalist ömrünün 22 yıllık zindanlar bölümünde, Türkiye halklarına, mücadele yolunu çizen yüzlerce teorik eser kazandırdı. Mahkemede, zindanda, işkencede bir an olsun yılmadı, ikircilik geçirmedi. işkençehanelerde Dr. Hikmet değil, sadist işkence uzmanları yıldılar, «Ulan doktor, sen ne biçim adamsın, bir kere olsun konuş be» demek zorunda kaldılar.

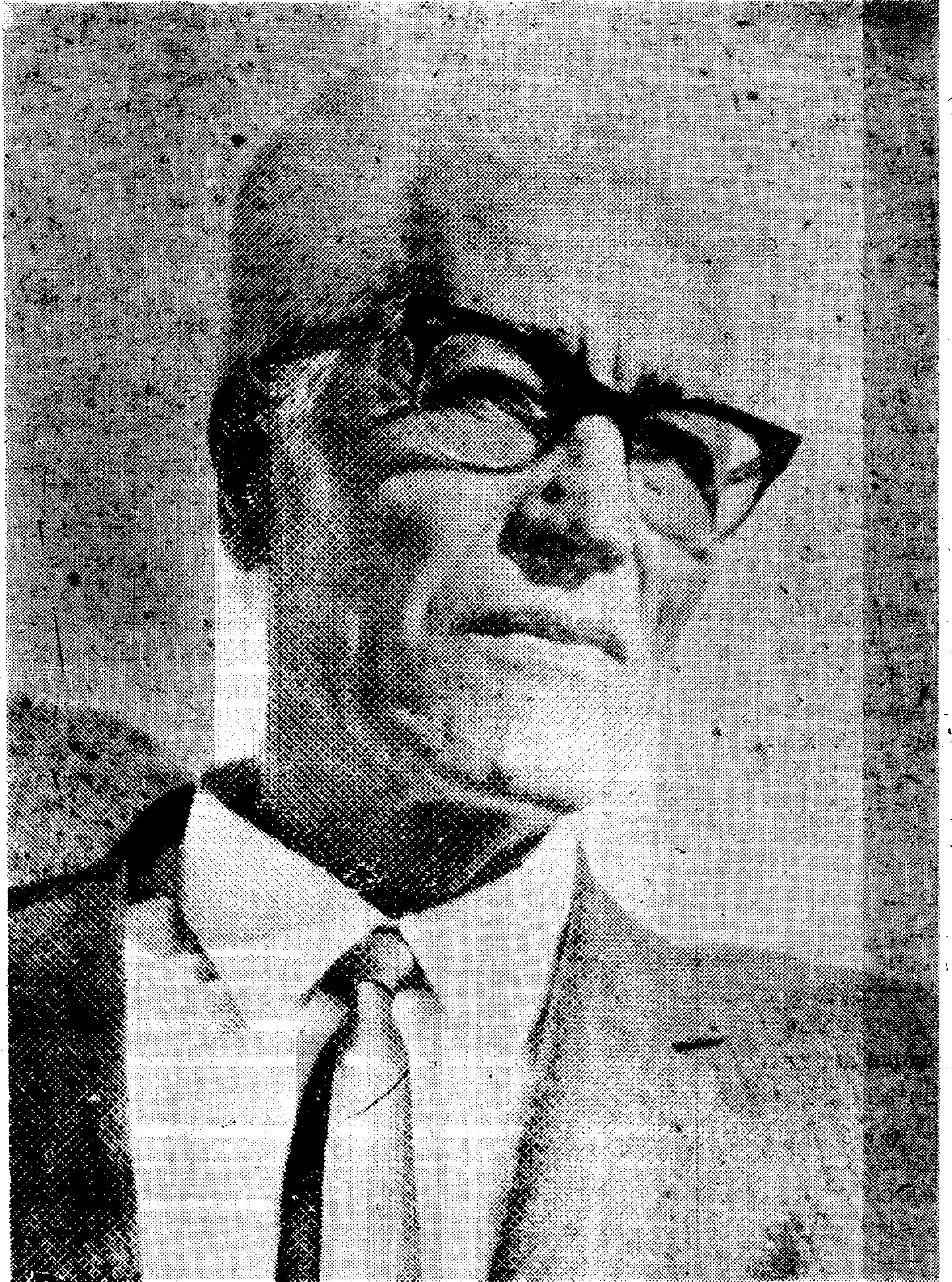
1935 yılı, Marksizm Bibliyoteği yayınlarıyla Dr. Hikmet Kıvılcımlı, ancak 1960 lardan sonra çevrilebilen birçok Marksist klasiği Türkçeye kazandırıyordu. Arkasından birbiri ardına Türkiye ekonomi - politikasının orjinal yanlarını Marksist - Leninist prensipler çerçevesinde gözler önüne seren eserler yayınlanıyordu.

Bir yanda her günü takip, işkence, zindan la dolu sınıflar savaşının pratik kavgası, bir yanda her biri ayrı bir değer taşıyan yüzlerce teorik eserle mücadele sürüp gidiyordu. Bu mücadelenin en belirgin temel taşları, 1954 yılı legal VP çıkışı, Marks - Engels'in ne vakitlerinin ne de o zamanki verilerin yetişemiyeceği antika tarih incelemesi: Tarih - Devrim - Sosyalizm oldu. Vatan Partisi, iktidar tarafından Amerikaya kurban kesilmek istendi. Kısa zamanda yığınların büyük ilgisini çekmiş, işçi sınıfı mücadelesini çevresinde toplamış Vatan Partisi kapatıldı. Eyüp mitinginde yoksul yığınlara Hz. Ömer'in adaletini tarihi maddeci bir değerlendirmeyle anlatan Dr. H. Kıvılcımlı, önce «Dini politikaya alet etmekten» tutuklandı. Arkasından diğer parti yöneticileriyle birlikte TCK'nun 141 - 142. maddelerini ihlalden yargılandı. Iktidarın en çok güvendiği ağır ceza mahkemesi Vatan Partisi hakkında «beraat» kararı vermek zorunda kaldı. Ancak Tarih - Devrim - Sosyalizm adlı örneği bulunmayan antika tarih incelemesi Marksizm yobazlığınca mahkum edildi. Marksizmi islamın kara kaplısı gibi gören küçükburjuva yobaz ortama göre her şey Marks - Engels'in «kara kaplısında» vardır. Dr. Hikmet Kıvılcımlı kim oluyor? Marks - Engels antika tarihi incelemek için yeterli zaman ve veri bulamamışlarsa o konuyu susuş kumkumasına getirirsin olur biter. Veya Marksologların vulger kasıntılarıyla, kulaktan dolma yanlış bilgilerle «yeter» görürsün.

dönümünde

ımlı'yı Anarken

1960'a kadar süren örgütlü mücadele bu tarihte dağınıklığa uğradı. Bu tarihten sonra Dr. Hikmet Kıvılcımlı ölene kadar «Proleterya Partisinin Reorganizasyonu ve Halk Kurtuluş Cephesi» için savaştı. 1962 de zuhur eden TİP'in, 40 yıllık geçmiş mücadelenin tüm pratik ve teorik tecrübelerini, 1960 politik devriminden sonra yığınlar halinde «sosyalizm» tarafına geçen gençlik ve Finans Kapital soygununa karşı **her** gün daha kararlı, kavganın bayrağını açan işçi sınıfından kaçırabilmesi, tüm geçmişi «yok», kendini «ilk» göstermesiyle Türkiye solu bir kaosun içine giriyordu. TIP sınırları içine kabul edilmeyen Dr. Hikmet Kıvılcımlı, önce TİP'i proleterya partisi yapabilmek için savaştı. Devrimci ortam TIP dışına taşmaya başladığında «Anarşi yok, Büyük Derleniş» parolasını attı.. TIP oportünizmine, MDD zortlamasına, CIA sosyalizmine, parti kaçakçısı, çete yaratıcısı akımlara karşı teorik mücadelenin bayrağını açtı. Uyarmak için Uyanmalı, Oportunizm Nedir, Halk Savaşının Planları, Devrim zorlaması Demokratik Zortlama, Sosyalist gazetesi, sayısız broşür, konferans birbirini izledi. İPSD (İşsizlik ve Pahalılıkla Savaş Derneği), YIS (Yapı İşçileri Sendikası) v.b. çalışmalarıyla hareketin işçileştirilip köylüleştirilmesi için uğraştı. Sosyalist ortamı sarmış rehavet duygusu, bananeci anlayış hızla yayılmaya başladı. Arkasından 12 Mart provakasyonu ve 3. ameliyata rağmen her gün daha öldürücü olan kanser kanama ve sancılarının tedavisi umuduyla, «idam» talebiyle yargılama için aranırken yurt dışına kaçış.. Sonra ihanet Sosyalizminin, kaçaklar, hainler, dönekler tayfasının Laz Ismaillerin, Laz Hamdilerin, Zeki Bastırmaların kanseri bile gölgede bırakan namussuzca, sinsi vuruşları, sosyalist ülkelerde dama taşı gibi ordan oraya atılış.. Ve provakasyonlara karşı, açık alınla hesap sormak amacıyla idam talebiyle yargılandığı İstanbul 1. Sıkıyönetim Mahkemesine yazılmış «geliyorum» diyen mektuptan sonra 70 yıllık kahırlı, çileli, her günü yılmaz bir kararlılık ve bilincin eseri ömrünün sonu...

Yıl 1978, Mayısın 1'i. İstanbul Taksim alanında 1 Mayıs İşçi Bayramı Kutlanıyor. Gruplar, grupcuklar, çil yavrusuna döndürülmüş Türkiye halklarının bağrından çıkma darmadağınık sosyalistlerimiz geçiyor. 1929 da Troçkist olduğu gerekçesiyle (Troçkiyle beraber Kominterne muhalif toplantılar düzenleyen) partiden atılmış şair Nazım, 1929 yılı «beni merkez komite kararıyla Dr. H. Kıvılcımlı partiden attı» diyerek ajan lık ve dönekliğin en mide bulandırıcı örneğini veren I. Bilen (Laz Ismail), dev pankartlar halinde yürüyor. İhanet sosyalizminin pençesine kapılmış binlerce kişi haykırıyor «Bilen yoldaş çok yaşa», «TKP'ye özgürlük».. Sanki hain, proleteryanın hazırladığı emin ve yumuşak koltuklarda az yaşamış gibi, sanki sahte «TKP» özgür değilmiş, Finans Kapital icazetiyle hergün biraz daha şişmiyor, polis - burjuva sosyalizmi devam etmiyormuş gibi.. Eğer varsa, midesi bulanır insanın bu tablodan. Ve arkasından üç - beş V.P.'li megalomanla kafaladıkları beş on çocuğun cılız feraytları: «Kıvılcımlı Öncümüz». Polislere, hainlere «çok yaşa» diye bağıranlarımı ağlarsın, Dr. H. Kıvılcımlıyı savaştırdığını iddia eden üç - beş beyinsiz megalomanın «Biz proletarya partisiyiz» yollu sızıldanmalarına mı gülersin...

Bugün Dr. H. Kıvılcımlı fizikl varlık olarak yok aramızda.. Ama onun aydınlattığı bir mücadele yolu var önümüzde.. Onu yaşatmak, onu savaştırmak, Türkiye halklarının pahalılık - işsizlik - ölüm cehennemine karşı verdiği mücadeleyi demokratik halk devrimine ulaştırmak için, bu kavgada gerçek bir nefer olabilmek için, hiç tartışmasız ilk yapılması gereken «Proletarya Partisinin Reorganizasyonu ve Halk Kurtuluş Cephesi» bayrağına sarılmaktır. «Anarşi Yok, Büyük Derleniş» tir bu kavganın «Amentü» sü...

Ve şimdi şehitler düşüyor kara toprağa... Şükrüler, Doğanlar, Mehmetler, Fethiler, Mahmutlar, Ibolar, Sadiler, birer, ikişer, üçer vurulup cephedeki yerlerini, bayraklarını bize bırakıyorlar... Tüm devrim şehitleri gibi mübarek, tüm devrim şehitleri gibi sıcak anıları... Demek ki Dr. H. Kıvılcımlı savaşıyor, Demek ki Dr. H. Kıvılcımlı onlarda ve siper arkadaşlarında yaşıyor, yaşayacak...

«Anarşi Yok, Büyük Derleniş» parolamız,
YAŞASIN DEVRİMCİ DERLENİŞ KAVGAMIZ

FAŞİZME KARŞI DEVRİMCİ DERLENİŞ

Hacettepe Üniversitesi
Devrimci Derleniş'çi Öğrencileri

Türkiye sınıflar savaşının çok kanlı biçimler almış olduğu günlerde yaşamaktayız. Bir Devrimci gencin bir yurtsever aydının, bir işçi, bir köylünün Faşist katillerce kurşunlanmadığı, halkımızın en temel ihtiyaç maddelerine zam yapılmadığı, fabrikalardan atılan yüzlerce işçinin, sayıları 10 milyona varan işsizler ordusuna katılmadığı gün geçmiyor. Bütün bunların üstüne üstlük, halk yığınlarına «Umudumuz» olarak lanse edilen Ecevit hükümeti, binbir «katakulli» ile ücretleri dondurmaya çabalıyor.

Yerli - Yabancı finans kapital çetesinin en kanlı ajanı Türkeş, bir yandan «Bankalar, sigortalar, dış ticaret devletleştirilmelidir» diyerek ilerici, demokrat parolalar atarken, diğer yandan parababalarının en kanlı yönetim biçimi olan Faşist diktatörlüğün oturtulması için kanteri döküyor. O, böylece ikiyüzlü oynayıp halkımızın gözüne kül serperek, üstadı Mussoloni'lerden Hitler'lerden öğrendiği Faşizmin en iğrenç demogoji yöntemlerini ustaca kullanmaya çalışıyor. Faşist gizli terör örgütleri, acımasızca nerede bir ilerici, demokrat hareket var oraya saldırıyor, çeşitli provokasyonlar tertipliyorlar. Halk kitlelerini; Özellikle küçük burjuva yığınları terör ile yıldırmak ve kendi saflarına geçirmek çabasındadır. Diğer taraftan, Faşistler karagöz oyunundaki çıfıt gibi hem vurup hem de «Ne vuruyorsun be» diyerek işledikleri cinayetlerin sorumlusu olarak Devrimcileri gösteriyorlar. Halk yığınlarına kendisini barış güvercini, devrimcileri ise; «Kökü dışarda cinayet şebekeleri» şeklinde göstererek antikomünizm propagandası yapıyorlar. Şunu kabul etmemeiz gerekir ki, örgütlü olduklarından bütün bunlar başarı ile uygulanabiliyor.

Bu faşizan oyunlar karşısında «Demokratik solcu» CHP hükümeti ne yapıyor? Sadece gözlerini yumuyor. Diğer bir deyimle faşizm karşısındaki tarihsel rolünü oynuyor. Kendisini iktidara getiren Finans Kapitale güven vermek için, Kapitalist düzenin ceremesini işçi, köylü, üretmen yığınlarımızın omuzlarına yıkıyor, örgütsüz olan halk yığınlarımız bütün bunları ister istemez, zorunlu olarak sineye çekiyor. Çünkü biliyoruz ki TEŞKİLATISIZ HALK KÖLE HALKTIR.

İşte Faşist cellatlar hergün içimizden bir ya da birkaçını bir avcının bir kuşu vuramayacağı kadar soğukkanlılıkla ve acımasızca vurup öldürürken, Faşist diktatörlük apaçık gözlerimizin önünde tezgâhlanırken; biz, halkımızı uyandıracak, örgütleyecek, Anti Faşist cephede ordulaştıracak olan devrimciler ne haldeyiz? Köylümüzün deyimiyle «Bir kayanın üzerinde kırk tilki; kırkının da kuyruğu birbirine değemiyor.» Yani başka bir deyişle gruplar anarşisi batağında debelenip duruyoruz. Aramızda soyut düşmanlıklar, kan davaları ve deve kinleri yaratarak halkımızın dağınıklığına seyirci kalıyoruz. Hele hele; Birbirine zıt iki kutupta yeralan CIA sosyalizmi (namı diğer PDA oportünizmi) ile ilerleme çizgis i(nam-ı diğer sahte «TKP») halkımızın dağınıklık yangınının üzerine körükle gidecek bir noktada birleşiyorlar. Ne demeli : «Hacı hacıyı Arafat'da, it iti kalafatta bulurmuş.»

Dağınıklığın (Gruplar anarşisinin) Nedenleri 1 — Finans kapitalin gün be gün aramıza saldığı ajanprovakatörler.

2 — Küçük burjuva ortamamız ve küçük burjuva eğilimlerimiz, hastalıklarımız.

1 — Biliriz ki Finans-Fapital ajanları için en uygun çalışma ortamı, gruplar anarşisidir. Finans - kapital ajanları binbir çeşit provokosyonlar tertipleyerek sol gruplarımız arasında azılı kan davaları yaratıyorlar bu kan davalarını daha da ilerleterek, deşerek sol gruplarımızı birbirlerini vurmaya kadar götürebiliyorlar. Hatta bunun sayesinde burjuva basını (Hür basın) Faşistler tarafından katledilen bir çok devrimciyi, sol gruplar arasındaki çarpışmalara bağlıyor, halk yığınlarımıza böylece yansıtıyor.

2 — Türkiye yığını bakımından, Babil artığı Tefeci-Bezirgân Antikalığının soğulcanlaşmış küçük burjuva ortamıdır. Bu dejenere düzende geniş yeniden üretim yapan kapitalizmin serbest rekabet kuralı gibi otomatikçe olsun gelişime elverişli bir ilişki bile mum ile aranır. Günü gününe kıt kömür geçindiren basit dar yeniden üretimle küçük burjuva ortamımız, ister istemez sosyalist kuşaklar içine de uğursuzluğunu çöktürmüştür.

Küçük burjuva hastalıklarımız ve eğilimlerimiz deyince akla en başta Kariyerizm gelir. Yarım yüzyıldır Türkiyede «Bıyığını takan başımıza Stalin kesilmek aktörlüğüne bayıldı ve bayılıyor. Kendi siyasi yanılgısını mertçe ve dürüstçe itiraf edememek nerelere varır? En pisi pisine kişicil horoz dövüşlerine ve parçalanmaya varır.

«Kişinin mevki hırsı ve hoyratlığı; kişi keçilikleri, kişi domuzlukları, Marksizm kadar güçlü bir Sosyal Düşünce ve Davranış alanını bile yangın yerine çevirebilir. Burjuvazi ençok bu kanaldan Sosyalizm'in içine en yangıcı kundaklarını sokar.» (Dr. Hikmet Kıvılcımlı - Oportunizm nedir?)

Böylesine kişicil horoz dövüşleri Türkiye Sosyalist hareketinde gelenekleşmiş bir hastalık halini almış. Hareketin başlangıç tarihinden bu yana «ardarda yetişmiş Sosyalist kuşaklar arasında her sonradan gelen kuşak, kendisinden önce gelmiş olan kuşağa karşı, bıyık altından saklayamadığı bir «antitez» yaratma sevdasına kapılmıştır.

Her önceki kuşağın tezine karşı sonraki kuşağın antitez yaratması, diyalektik canlılığın kaçınılmaz sonucudur, olacaktır, olmuştur. Her ülkenin yetişmiş, yetişecek kuşakları arasında bu diyalektiğin benzerleri gelişir. Yalnız bu oluş sırf eski teze yeni antitez çıkarmış olmak gibi eski bir çelişki basamağında kalmaz. Mutlak daha yüksek bir sentez uğruna gelişir.»

Bizde Sosyalist kuşakları sıralayacak olursak; «Türkiye'de gelişik başlıca dört sosyalist kuşak sayılabilir;

1 — En eski sosyalistler (1920 - 1925) (Ş. Hüsnü Değmer - H. Kıvılcımlı)

2 — Eski Sosyalistler (1925 - 1945) N. H. Ran - R. F. Baraner.

3 — Yeni Sosyalistler (1945 - 1965) M. Belli - M. A. Aybar.

4 — En yeni Sosyalistler (1960 sonrası) V. Erdoğdu - D. Perinçek. (Dr. H. Kıvılcımlı - Zortlama)

«Her kuşak, yaratıcı çaba gösterecek yerde, ya teoride, ya pratikte beliren eksiğini ve yanlışını kendinden önceki kuşağın değerine ve kazancına en azından susuş kumkuması kesilip örtmeye çabaladı. Küçük dükkâncı rekabeti içinde öldürücü düşünce ve davranışlarla mirasını örtbas etmeye çalıştı, çalışıyor. Bunu niçin yapıyor? Aklınca sivrilmek, «Eşsiz, örneksiz» geçinmek ve tarihte herşeyin kendisi ile başladığını ispatlamak için. Bütün bu amaçlarının sonucu ise : Çevresindeki üç beş müridi esrarkeşleştirmeye, üç beş provokatörün daha, yılanca hareketi zehirlemesine yarıyor. Hareketi birbirinden kopuk, ilkel çetecilik yolunda, hergün «Bir adım ileri, iki adım geri» gitmeye zorluyor.» (Dr. H. Kıvılcımlı - Zortlama)

İşte günümüzde hala bu gelenekleşmiş hastalığın acılarını çekiyoruz.

Solda dağınıklığın, anarşistliğin birinci ve sonuncu maddesi, özü, küçük burjuva hastalıklarımızdan kaynaklanan; Otorite düşmanlığı + Otorite megolamanlığıdır. Yani hem her türlü otoriteye, bilinçsizce kulaktan dolma, soyut birkaç sözcük ile karşı olmak, hem de kendini sosyalist ortamda biricik otorite saymak. «Karşı çıkan mı oluyor? Kolay çekersin kılıcı, uçurursun kelleleri. Senden başka kimse kalmaz ortalıkta otorite. Sosyal anarşistin kılıcı mı? Oda var : Boyunu posunu görene «Oportunist» yahut «Revizyonist» dersin. «Kuyrukçu» yahut «Likidatör» dersin. O da olmadı «Maocu» yahut «Kastrist» damgasını vurursun. Bunlar gerçek kılıç mıdır, yoksa tahta kılıç mıdır? Sen o kılıcı kullanmayı değil kıçına takmayı öğrenebilmiş, hakedebilmişmisindir? «Aldırma beyim, cambaza bak» (Dr. H. Kıvılcımlı - Zortlama).

Örgütten anladığımız elbette çelik çekirdek Proletarya partisidir. Dünya pratiği ve bilimsel sosyalizmin öğretilerini incelediğimizde şunu görüyoruz. Bugüne kadar dünyanın hiç bir yerinde işçi sınıfı, yığınların kendilerinden gelişen hareketleri ne denli kanlı ve şiddetli biçimler alırsa alsın, örgütlü bir sınıf mücadelesine dönüşmediği sürece iktidar olamamıştır. İktidar olmak için her zaman, demir disiplinli bir çelik çekirdek etrafında örgütlenmiş proletarya partilerinin bilinçli mücadeleleri gerekmiştir. Sınıf mücadelesinde işçi sınıfının en etkili silahı partisidir. Lenin ustanın deyimi ile; Devrimci sınıf olan proletarya, partili ise heptir, partisiz ise hiçtir.

Oysa günümüz Türkiyesinde böyle mi? Ne gezer? Proletarya ve halk yığınlarımız alabildiğince örgütsüz dağınık. Burjuvaziye karşı verilen sınıf savaşı, kendiliğindendir. Küçükburjuva ilkellik (Primitivizm) hastalıkları nedeni ile kaçınılmaz olarak havanda su dövmekten öteye gitmiyor.

Lenin usta, kendiliğinden - gelmeciliğin nasıl burjuva ideolojisine çanak tutuculuk olduğunu şöyle belirtir; «Onun için Sosyalist ideolojiyi herhangi bir biçimde küçümsemek, bu ideolojiye azıcık olsun sırt çevirmek, burjuva ideolojiyi güçlendirmek amacını taşır. Kendiliğinden - Gelmeliğin sözü edilmektedir. Ama işçi sınıfı hareketinin kendiliğinden gelme gelişmesi onu burjuva ideolojiye boyun eğmeye götürür (... Demek ki bizim görevimiz, sosyal demokrasinin görevi, KENDİLİĞİNDEN GELMELİĞE KARŞI DURMAK, (majüsküleyen D. D.) İşçi sınıfı hareketini (...) devrimci sosyal demokrasi kanadı altına almaktır.» (Lenin, Ne yapmalı, S. 56)

ZİNCİRİ SÜRÜKLEYEN ANA HALKA

«Her mesele kısır bir çeemberde döner çünkü bir bütün olarak siyasal hayat sonsuz sayıda halkalardan meydana gelen ucuna erişilmez bir zincirdir. Bütün politika sanatı elimizden koparılıp alınması en güç olan halkayı, elinde tutana bütün zincire sahip olmayı en çok garanti eden halkayı bulmak ve gücümüz yettiği kadar sıkı tutmaktan başka birşey değildir. (Lenin, Ne Yapmalı? - S. 216)

Bugün, Türkiye'de, Lenin ustanın bahsettiği «Siyasal hayat» Yani «Sonsuz sayıda halkalardan oluşmuş ucuna erişilmez zinciri» sürükleyecek ANA HALKA nedir?

Bu sorunun cevabını Dr. H. Kıvılcımlı ustanın 1970 yıllarında yaptığı çağrıya yönelik broşüründen bir alıntı ile yanıtlayalım. «Türkiye, geri dönülemez İkinci Milli Kurtuluş savaşına 15 yıldan beri girmiş bulunuyor. Finans kapitalin biricik saldırı cephesi önünde : Peynir-Ekmek kadar şiddetle ihtiyaç duyulan iki şeyden birincisi olabildiğince Darlığına - Homojen bir çelik çekirdek (Proletarya Partisi) kurmaktır; ikincisi : Olabildiğince Genişliğine - Heterojen Biricik Devrimci Güçler Cephesi kurmaktır. Bir türlü kurulamıyorlar. Çünkü bu iki şey, boyuna, birbirinden ayrı olabilirmiş gibi konuluyor. İki şeyin zıt karakteri skolastik kafaları karıştırıyor. (Dr. H. Kıvılcımlı - Anarşi Yok Büyük Derleniş)

Yani kısaca özetlersek :

1 — Proletarya partisinin REORGANİZASYONU

2 — Halk Kurtuluş Cephesinin inşası

Neden Proletarya Partisinin reorganizasyonu, yani yeniden teşkilâtlanması diyoruz?

Türkiye Sosyalist hareketinin tarihine kısaca ve genel olarak bir göz atacak olursak : 1920 lerde TKP'nin (Bugünkü sahte «TKP» ile karıştırılmasın) Kuruluşu ile başlayan hdreketin, eneski sosyalist kuşaktan sonra gelen kuşakların sekterliklerine rağmen çeşitli mücadele biçimleri ve parolaları ile devamlılığını sağladığı görülür.

«1920 Eneski Sosyalizm Programı 15 yıl sonra «Marksizm bibliyoteği», «Tarihi Maddecilik Kütüphanesi» «Emekçi Kütüphanesi» gibi seri yayınlarla teorik alanda; 20-25 yıl sonra «Türkiye İşçi Çiftçi Emekçi Partisi» ve o baskına uğrayınca «Vatan partisi» hem pratik hem teorik alanda legalite suyunun yüzüne çıkmıştır» (Dr. H. Kıvılcımlı - Zortlama S. 322)

1957 de Vatan partisinin kapatılmasından sonra 1960 ihtilali ile birtakım demokratik haklar kazanılınca, bazı «Tatlı su devrimcileri» ortaya çıktı, «Gökten zembille inercesine» kırk yıldır verilen mücadele hasır altı edilerek TIP kurulur. Türkiye Sosyalist hareketinde kendisini «İlk işçi partisi olarak gören TIP, tutulduğu sendikalizm - Populizm - Parlamentarizm hastalıklarından kurtulamayarak dağılır. Böylece kırk yıl 1920 den 1957 ye kadar mücadele veren proleterya partisi «Bir varmış bir yokmuşa çevrilir.»

İşte bu nedenle 40 yıl mücadele vermiş, fakat şimdi masallarda «suya düşen balta» gibi oldu bittiye getirilen proleterya partisinin mirasına sahip çıktığımızdan ve günümüzdeki sosyalist hareket ondan bağımsız olamayacağından Proletarya Partisinin Reorganizasyonu (yeniden teşkilâtlanması) diyoruz.

YENİ AŞAMADA ESKİ PAROLA : Anarşi Yok! Büyük Derleniş!

Proletarya Partisinin Reorganizasyonu ve Halk Kurtuluş Cephesinin inşası diyoruz. Kendimize Türkiyenin içinde bulunduğu somut şartları gözönüne alarak ne gibi bir yol çizmemiz kerekir ki bu amaca varalım.

Dr. Hikmet Kıvılcımlı Ustanın 1970 yılında ortaya attığı «Anarşi Yok! Büyük Derleniş!» parolası hala geçerliliğini koruyor. Çünkü 1970 yılından bu tarafa sosyalist harekette nitelikçe hiçbir değişme olmadı. Sadece eldeki gruplar amipin ikiye bölünerek üremesi gibi bölünerek çoğaldı. Böylece günümüzde guruplar anarşisi daha da azıttı. Bu durumda :

1 — Tez Anarşi (Gruplar anarşisi dağınıklık)

2 — Antitez : Derleniş olunca

3 — Sentez : Proletarya Partisi doğacaktır.

Dr. Hikmet Kıvılcımlı usta, «Anarşi Yok. Büyük Derleniş» parolasını atarken o zamanki 1970'ler Türkiye'sini şöyle belirler :

«Son kerteye dek kritik durumdayız. Solu sola, devrimciyi devrimciye, işçiyi işçiye, köylüyü köylüye kırdırıyorlar. Bu kargaşılıkta herkesin payı büyük, suç tek-yanlı değil. Bir elin sesi çıkmaz. Finans-Kapital önünde sol devrimcilerimiz : İsrail önünde Arap devletlerine döndüler.

«Tartışmalar yavuz hırsızlığa kardı. Bastığı yerde ot bitirmemek cengizliği, yavrularını koruma telaşıyla çiğneyip öldüren şaşkın ördek kuluçkalığı aldı yürüdü. Nedir o Beyazıd ku'esine çıkmış kundakçılıklar; yahut bin kilomet-re öteden yıldırımlamalar? Herkes yanıldığını illa faşizmin zindanında mı öğrenecek» (Dr. H. Kıvılcımlı, Anarşi Yok. Büyük Derleniş.)

Nitekim bu doğru tespit kendini gösterir, 12 Mart faşizmi solcularımızı böyel bir ortamda yakalar. Fakat solcularımız hâlâ akıllanmadılar, eski hamam eski tas.

Dağınıklıktan kurtulmak için, **Uyanış - Derleniş - Birleşi İçin** somut bir yol bir de biçim teklif ediyoruz.

1 — Birleşi Yolu :

a) Teorik Savaş : Oportünizmi yenmek istiyorsak onu devrimciler forumunda, halkın önünde ideolojik ve teorik anlamıyla yenmeliyiz. Yani oportünizme karşı kıyasıya ideolojik ve teorik savaş vermeliyiz.

b) Hareketin işçileştirilip köylüleştirilmesi :

Türkiye Sosyalist hareketinin bir önemli zaafı da aydın hareketi niteliğinde oluşudur. «Biz teoriciler olarak, propagandacılar olarak ve örgütleyiciler olarak halkın bütün sınıfları içine gitmeliyiz.» (Lenin Ne Yapmalı s. 112)

«Herkes, işçiler köylüler forumunda eleştirmeyi ve eleştirilmeyi göze almalıdır.» (Dr. H. Kıvılcımlı AYBD).

c) Zartzurta paydos : «Eleştiri ve tartışılarda eski kan davaları artık durmalı. Hesaplaşmalar yalnız ülkenin ve halkın objektif ve somut konularında mihenk taşına vurulmalıdır»

«Kimse sosyalizm; allahının yeryüzündeki gölgesi pozuna özenmemeli. Kimse ne sultanlığa ne kapıkulluğuna dayanamaz. Herkes unutkanlıklar ve yanlışlar karmaşası insan olduğunu unutmamalı.» (Dr. H. K. AYBD)

2 — Birleşi Biçimi :

a — Tolerans «İkilem ortadadır. Türkiye içinde ve dışında kurulmuş ve kurulacak bütün devrimci yuvarcıklar (yahut adı başka örgütler ve eğilimler) ya anlayışla dayanışacaklardır, ya da Finans - Kapitalin sırat köprüsü üstünde boynuzlaşan beyinsiz keçiler gibi, faşizm cehennemi içine yuvarlanıp yanacaklardır. O zaman birbirine sarılınsa da iş işten geçmiş bulunur.

«Ya sapıklar? Ya provokatörler? denecek. Sapıtmalara ve provokasyonlara en elverişli ortam horoz dövüşleriyle hazırlanır. Önce bir harman olalım. Türkiye ölçüsünde baskı ve oyunlara karşı her devrimci eğilim ve sosyalizmin sözcüleri bir araya gelmeyi öğrensinler. O zaman karamukla buğdayı ayırd etmek şimdikinden daha olasılaşır. Yeter ki birleşi yolunu bilinçlice seçmiş bulunalım.» (AYBD)

b) Primitivizme paydos : Eğer bu yuvarcık durumu - primitivizm (ilkellik) sürüp gider se devrimci hareketimiz :

(Devamı Arkada)

— Hem oportünizme, hem gerilciliğe karşı yalnız kalacaktır.

— En sinsi ajanları en kötü provokatörleri içine sızdıracaktır.

— Kaçınılmaz olan devrimci yanılgılarını ve saçmalıklarını ebediyen ölümsüzleştirecektir. (AYBD)

c — Biçimler : Önce «Merkezi Devrimci Derleniş Komitesi» kurulmalı. Sonra tüm yuvarlar hemen «Devrimci Derleniş Komiteleri» kurmalı ve buna bağlı «Halk Uyanış Güçleri» örgütlenmelidir.

Türkiye Sol cephesine somut tekliflerimiz bunlar. Bu yola girdiğimiz zaman, bu biçi uyguladığımızda alabildiğince homojen kadro (Çelik çekirdek, Proletarya Partisi) ve aynı zamanda «Halk Uyanış Güçleri» ile Halkı da teşkilâtlandığından Halk Cephesi'ni örgütleyebileceğiz.

SOYUT BIRLIK ÇAĞRILARI

Türkiye'nin bu günkü somut şartlarında Büyük Derleniş kimi solcularımıza gerekli, fakat imkânsız veya zor görünebilir. Elbette bu görevi başarmak kolay değildir. Ama kolay olmadığı için bu görevden kaçmak ya da İşi zamana bırakmak yani kendiliğinden gelmecilikliğe teslim olmak da devrimci bir davranış değildir. Çünkü azgınlaşan faşist saldırılar karşısında başarılı olmanın tek yolu; ancak Proletarya Partisinin kurabileceği Anti - Faşist Halk Cephesi bayrağı altında tüm halkımızı ordulaştırmaktır. Öyleyse saniye geçirmeden Proletarya Partisinin örgütlendirme savaşımına girmeliyiz.

Bugün çoğu devrimci örgüt ve yayın organı, faşizme karşı birlik çağrıları yapıyor. Faşizme karşı birlik olunması gerektiğinin anlaşılması olumlu bir gelişmedir. Ama salt «Birlik» sloganı atmakla birlik gerçekleşemez. Çünkü yalnız slogan atmakla dünya değişmez. Önemli olan doğru parolayı, doğru davranışla hayata geçirmektir. Marksizme göre, bir parola ortaya atılınca, o parolanın hayata nasıl geçeceğini gösteren somut «döğüş-örgüt» biçim ve yöntemleri de aynı anda ortaya atılmalıdır.

Aksi halde, pratiksiz teori, yaramaz kuruntuculuk, kuru lâf kalabalığı yapılmış olunur.

Bu açıdan birlik çağrılarına bakıldığında; ne yazık somut hiç bir teklif ve davranış görülmüyor. Evet, birlik olunmalıdır. Ama nasıl? Cevap yok. Yapılan çağrıların bu olumsuzlukları iki nedene bağlanabilir.

1 — Grup partilerinin çağrıları : Bu eğilimler kendilerini Proletarya Partisi (!) saydıkların dan, birlik önerirken kastettikleri diğer gruplarının onların etrafında birleşmesidir. Gene grup partisi olmayan, partinin olmadığını kabul eden bir takım eğilimler de bu şekilde kendi merkezleri, kendi otoriteleri çevresinde birlik önererek otorite megolomanyaklığına kapılıyorlar.

2 — Proletarya Partisinin olmadığını kabul eden grupların çağrıları : Bu arkadaşların en önemli yanılgıları, Faşizme karşı başarılı savaşın da, Anti-Faşist Halk Cephesinin de Partisiz olabileceğini sanmalarıdır. Bu yüzden arkadaşlar Partiyi kurma işlemini çıkmaz ayın son çarşambasını bırakırlar. Diğer yandan Anti Faşist mücadeleyi, «Demokratik Kitle Örgütleri» dedikleri orta çağın lonca artığı derneklerine havale ederler. Oysa Proletarya Partisi olmadan bu meslek örgütleri, siyasi mücadeleye katkıda bulunmalarından geçtik, kendi mesleki sorunlarının bile üstesinden gelemezler. Bunun yanısıra Parti de tek başına yığın örgütlerinden bağımsız bir mücadele alanı değildir.

Parti ve yığın örgütleri ilişkisini Stalin Leninizmin İlkeleri adlı kitabında şöyle koyar :

«Parti işçi sınıfının örgütlü müfrezesidir. Fakat işçi sınıfının tek örgütü değildir. Proletarya, sendikalar, fabrika örgütleri, parlamento grubu, Partisiz kadın birlikleri, basın kültür ve eğitim örgütleri, (açık devrimci eylem sırasında) devrimci Mücadele örgütleri (Eğer Proletarya iktidarda ise) devlet örgütü olarak Sovyet vb. bir sıra diğer örgütlere sahiptir. Fakat sayısı bu kadar kalabalık olan bu örgütlerin sevk ve idare birliği nasıl sağlanmalı? Bunların çoğunluğunun sevk ve idarede dağınıklığa sebep olmamasının garantisi nerededir? Denilecek ki bu örgütlerin her biri, kendi özel sahasında faaliyet göstermektedir. Ve dolayısıyle bunlar birbirinin faaliyetine engel olamaz. Şüphesiz ki bu doğrudur, ama tek bir sınıfa proleter sınıfa hizmet ettiklerine göre, bütün bu örgütlerin eylemlerini tek bir doğrultuda yürütmeleri gerektiği de doğrudur. Şu soru sorulabilir : bütün örgütlerin çalışmalarında izlemeleri gereken bu çizgiyi hazırlamaya yetenekli olmakla kalmayan, aynı zamanda kâfi otoriteye de sahip bulunduğu için, bu örgütleri sevk ve idarede birliği temin etmekle ayrı düşen hareketleri gidermek üzere bu çizgiyi uygulamaya teşvik etmeye yetenekli olan bu merkezi örgüt hangisidir? Bu örgüt PROLETARYA PARTİSİ'dir. (Maj. DD) Yani «Parti de yığın örgütü de tek başlarına hiçtirler, birleşerek ahenkli̇ce işlerlerse Heptirler.» ,

SONUÇ

Biz, bugün Türkiye'de gerekli olan ilk atılacak parolanın «Anarşi Yok. Büyük Derleniş?» olduğu inancındayız. Bu parolayı hayata geçirmek için elimizden gelen her türlü mücadeleyi yapacağız. Çünkü inançlıyız, kararlıyız. Çünkü biliyoruz ki : «Dünyanın her başarılı devrimci çelik çekirdeği, yuvarcıkların belirli prensipler çerçevesinde birleşmesinden doğmuştur.» (Dr. H. K. AYBD) Bu, en kesin Marksist - Leninist ilkedir. Dünya Marksist - Leninist hareketi bu ilkeyi doğrulamaktadır.

«Devrimler Kartalı» Lenin ustanın Bolşevik Partisi gibi Dünyanın ilk devrimini yapmış partisini teşkilatlarken gösterdiği çaba ve izlediği yol diğer bir çok Marksist Leninist Partinin kuruluşuna ışık tutmuştur. Bu günde bize ışık tutmalıdır, tutuyor.

RSDIP (Rus Sosyal Demokrat İşçi Partisi) 1898 de bir deklerasyonla kuruluşundan kısa bir süre sonra Çarlık polisinin saldırısı sonucu dağılışa uğradı. Hareket kendiliğinden gelmecilik hastalığından kurtulamadı. Partinin dağılışından sonra Lenin usta Partisiz hareketin kumandansız ordu gibi yenik düşeceğini görerek : «Biz Rus sosyal demokratları birleşmeli ve tüm çabamızı devrimci bir sosyal demokrat program bayrağı altında savaş vermesi, hareketin devamlılığını sağlaması ve sistemli olarak onun örgütlenmesini, desteklemesi gereken tek bir kuvvetli parti kurulmasına yöneltmeliyiz.» (Lenin, İskra'nın Doğuşu s. 9) sözleri ile Rus Sosyal Demokratları tek bir çelik çekirdek içinde birleşmeye çağırdı.

Lenin usta, bu birliği gerçekleştirmek için, «Bütün Rusyayı kaplayan siyasi bir gazete planını» ortaya attı. Çünkü, bu «tüm Rusya'yı kapsayan siyasi gazete», Proletarya Partisinin inşasında «Duvarcı ustalarına» (Yani (Rus Sosyal Demokratlarına) «kılavuz ip» olacaktır.

Proletarya Partisinin inşasında böyle bir gazetenin fonksiyonunu Lenin usta şöyle koyar : «Bir gazete sadece bir kollektif propagandacı ve kollektif ajitatör değildir, aynı zamanda kollektif örgütleyicidir de. Bu bakımdan yapı halinde bir binanın çevresinde kurulan iskeleye benzetilebilir; yapının dış kenarlarını belirtir ve yapıcıların birbirleriyle ilişkisini, iş bölümünü ve iyi örgütlenmiş bir çalışmayla sağlanan bütünlüğünün sonuçlarını saptamalarını sağlar. Şu anda iskeleyi kurmadan bize gerekli olan yapıyı yükseltmek imkânını düşünemeyiz bile.» (Lenin Ne Yapmalı s. 217)

1900 yılında Lenin iskeleyi (yani iskra gazetesini) çıkarır. İskra ile kıyasıya kendiliğindenciliğe, Ekonomizme ve Anarşizme karşı bir teorik savaş verir. İskra gazetesi, hareketin işçileştirilip köylüleştirilmesi yolunda önemli rol oynar, Birlik yolunda büyük mesafeler katedilir.

Nihayet İskra'nın büyük çabasıyla tüm Rusya çapında 26 ayrı Sosyal Demokrat örgütünün birleşmesi 1903 yılında sağlanır. Bu kongreye her ne kadar İkinci Kongre denilse de RSDIP'in gerçek bir Proletarya Partisi niteliğine bürünmesini sağladığı için, Kuruluşu Kongresi olarak sayılabilir. Çünkü bundan sonra harekete devrimci damgasını vuracak olan Bolşevikler bu kongrede oluşmuştur.

Gene Bulgaristan Komünist Partisinin kuruluşu incelenirse; üç grubun belirli prensipler etrafında birleşmesiyle gerçek merkezi temele oturduğunu görürüz.

Devrimini yapmış başarılı bir parti olan Vietnam Komünist Partisi'nin de kuruluşu üçüncü Enternasyonel'in almış olduğu «her ülkede tek bir komünist partisi» kararına uyulması ile olmuştur. Ho Chi Minh'in gayretiyle Vietnam'da döğüşen üç ayrı parti belirli prensipler çerçevesinde birleşerek Vietnam Komünist Partisini kurar.

Bütün bu örneklere dayanarak, Türkiye Sosyalist hareketinin de «Devrimci Derleniş» aşamasından geçeceğine inanıyoruz. Tüm Türkiye Sol Cephesini öne sürdüğümüz somut teklifler üzerinde tartışmaya ve bu teklifleri hayata geçirmek için kardeşçe, yoldaşça birlikte davranışa davet ediyoruz.

YA BİRLEŞMEK YA ÖLÜM...

FAŞİZME KARŞI DEVRİMCİ DERLENİŞ...

DEVRİM İÇİN PARTİ, PARTİ İÇİN

DERLENİŞ..

«Devrimci Yol»un (II) Çıkmaz Yolu

MAHİR'İN «EMPERYALİZM» ANLAYIŞI

M. Çayan'ın «kesintisiz devrim» tezinin daha anlaşılabilir olması için eleştiriye giriş noktasını «suni denge» yaptık. Çayan, «suni denge» kavramına, «III. bunalım döneminde geri bıraktırılmış ülkelerde emperyalizmin özellikleri» nden varmaktadır. Bu nedenle eleştirinin bu yeni devrim teorisinin tümüne yönelik olabilmesi için biraz geriye döneceğiz.

A — Genel Olarak «EMPERYALİZM» Anlayışı :

Mahir, II. Emperyalist evren savaşından sonra Emperyalizmin III. bunalım dönemine girdiğini söyler. Bu dönemde :

«I. Emperyalistlerarası rekabetin (uzlaşmaz çelişkilerin) emperyalistlerarası yeniden paylaşım savaşına yol açması imkanı ortadan kalkmıştır.

II. Emperyalist işgalin biçimi değişmiştir.» (M. Ç. Bütün Yazılar S. 325) ...Mahir'e göre, emperyalistler arasında yeniden paylaşım savaşlarının olmaması emperyalizm için savaşın getirdiği geçici rahatlama olanağını yok etmekte, emperyalizmin bunalımı en yüksek dereceye ulaşmaktadır. Böylece «geri bıraktırılmış» ülkelerde gizli işgal gündeme gelmekte, «sürekli milli kriz» yaşanmakta ve sonuçta evrimdevrim aşamaları içiçe geçmektedir. Mahir'in yeni devrim anlayışı, bu «temel» e dayandırılmaya çalışılmaktadır.

Emperyalistlerarasında 1. ve 2. evren savaşlarında yaşanan yeniden paylaşım savaşlarının bugün aynı boyutlarda yinelenemiyeceği doğru... (Sosyalist sistemin gücü, tekniğin ulaştığı yeni boyutlar v.b. nedeniyle). Ancak, buradan hareketle, «geri bıraktırılmış ülkelerde her an milli kriz» veya «objektif devrim şartlarının her an var olması»na varılabilir mi? Bu soruya cevap verebilmek için iki konu üzerinde durmamız gerekecek.

1 — EMPERYALİSTLERARASI, DÜNYANIN YENİDEN PAYLAŞIMI UĞRUNA YAPILAN SAVAŞLAR DURUR MU?

Emperyalistlerarasında yeniden paylaşım savaşlarının durmuş olduğunu iddia etmek, Kautsky'nin ünlü «Ultra Emperyalizm» bataklığına düşmek olur. Kautsky'e göre, tüm dünya, çeşitli ayrı emperyalist ülkelerin ortak olduğu tekeller, karteller, tröstler aracılığıyla paylaşılacak, emperyalizm, bir dünya emperyalizmi halini alacak ve ayrı emperyalist ülkeler arasındaki çelişki kalkacaktır. Sonuçta emperyalizm, savaşçı değil, barışçı olacaktır.

Emperyalizmi salt politik bir olay olarak gören ve emperyalizmin, kapitalizmin eşitsiz gelişiminden kaynaklanan ekonomik temelini gözardı ederek, emperyalizmin saldırgan, yeniden paylaşımı zorunlu kılan niteliğini gizleyen bu tezi Lenin Usta «Emperyalizm» adlı eserinde yerden yere vurur. Yani, emperyalizm var oldukça yeniden paylaşım hergün yeniden yaşanacaktır. Emperyalistler arasında, paylaşılmış pazarları, yeniden paylaşma mücadelesi durmayacaktır. Bu yeniden paylaşım bugün de yaşanmaktadır. Direk olarak emperyalist güçler birbirleriyle savaşmasa bile, dünyanın dört bir yanında süregelen ufak çaplı savaşlarda çeşitli emperyalist güçler rol oynamakta, çeşitli emperyalist güçlerin güdümündeki geri ülkeler arası savaşlar veya emperyalist güçlerle geri ülkeler arasındaki savaşlarla, yeniden paylaşım sürüp gitmektedir.

Savaşı zorunlu kılan emperyalizm, karakteri gereği hergün yeni bir savaşın kışkırtıcısı olmakta, böylece hergün daha militarist bir nitelik kazanan emperyalist ekonomi kendine çıkış veya «geçici rahatlama» olanakları yaratmaktadır. Bunun sonucu, çeşitli sömürge - yarı sömürge ülkedeki emperyalist nüfuzlar değişebilmekte, Amerikan Emperyalizminin yerini Alman Emperyalizmi, Japon Emperyalizmi alabilmektedir. Tek başına ülkemizin son on yılda uğradığı değişiklikleri gözlemek bile yeter. Türkiye, günden güne Alman ve Japon Emperyalizminin güdümüne girmekte, Amerikan Emperyalizminin ülkemizdeki ekonomik ve siyasi etkinliği ikinci plana düşmektedir. (Ambargo sorunu, Almanya ile sürekli ekonomik ve askeri antlaşmalar yapılması v.b.)

«İktisadi ve siyasi şartları büyük değişiklikleriyle çeşitli ülkelerin gelişim hızları arasındaki aşırı ölçüde eşitsizlikle, emperyalist devletlerin giriştikleri sert mücadelelerle birlikte bu gerçeği ,Kautsky'nin o «barışçı» ultra emperyalizm efsanesiyle karşılaştırınız. Israrla beliren gerçekten köşe bucak gizlenmek için çaba layan ürkek bir küçükburjuvanın gerici tavrı değilmidir onunki? Kautskv'nin içlerinde «ultra - emperyalizm»in embriyonunu gördüğü uluslararası karteller (tıpkı labaratuvarın tablet üretiminde bir ultra tarımın çekirdeğinin görülebileceği gibi) dünyanın paylaşılmasının ya da yeniden paylaşılmasının barışçı bölüşmeden barışçı olmayan bir bölüşmeye veya tersi bir duruma geçişin örnekleri değil midir? Eskiden, sözgelimi, Uluslararası Ray Sendikası ya da Uluslararası Deniz Ticaret Tröstü içinde, Almanya'nın da katılmasıyla dünyayı rahatça paylaşmış olan Amerika'ya ve başka ülkelere ait mali sermaye, şimdilerde, hiç de barışçı olmayan usullerle işleyen yeni kuvvet ilişkileri içinde, bir yeniden paylaşma çabası içinde değil midir? (Lenin : Emperyalizm - Sol Yay. 2. Baskı S : 119 - 120)

«Kapitalistler dünyayı paylaşıyorlarsa, bunu kendilerinde bulunan hain duygulardan ötürü değil, ulaştıkları yoğunlaşma derecesi, kâr sağlamak içinde kendilerini bu yola başvurma zorunda biraktığı için yapıyorlar. Ve dünyayı, mevcut «sermayeleri», «güçleri» oranında paylaşıyorlar, çünkü kapitalizmin ve meta üretimi sisteminin mevcut olduğu bir ortamda daha başka bir paylaşma şekli söz konusu olamaz. Şu da var ki, ekonomik ve siyasi gelişmeye göre, güçler de değişmektedir. Olayların ardındaki gerçeği kavrayabilmek için, güçler arasındaki ilişkilerin değişmesiyle hangi meselelerin çözülmüş olduğunu bilmek gerekir. Bu değişikliklerin **salt** ekonomik mi, yoksa **ekonomi ötesi** (örneğin askeri) bir nitelik mi taşıdığı meselesi, kapitalizmin şu içinde bulunduğumuz çağına ilişkin hiçbir temel fikri değiştiremiyecek ikinci derecede bir meseledir. Kapitalist guruplar arasındaki mücadelenin **özü** meselesinin yerine, bunların (bugün için barışçı, yarın için barışçı olmayacak, öbür gün için yine barışçı olmayacak) biçimleri meselesini geçirmek, bir sofist gibi hareket etmekten başka bir şey değildir.» (Lenin: Emperyalizm. Sol Yay. II. Baskı S : 94)

Lenin Usta'yı hep bildiğimizi sandığımız «Emperyalizm» eseriyle niye böyle uzun konuşturduk : Çünkü halen meta üretimi sisteminin mevcut olduğu «Emperyalizm ortamında yaşıyoruz ve her zaman «bir sofist gibi hareket eden»lerle mücadele etmek zorundayız.

«Mesele şudur: bir yandan, üretici güçlerin gelişimi ile sermaye birikimi arasında; öte yandan, mali sermaye için sömürgelerin ve «nüfuz bölgelerinin» paylaşılmasında mevcut oransızlıkların ortadan kaldırılması konusunda, **kapitalist ortaamda**, savaştan başka bir araç var mıdır?» (Lenin: Emperyalizm Sol Yay. 2. Baskı S. 122)

Burada emperyalistlerarası yeniden paylaşımın günümüzdeki niteliğine yeniden değinmekte yarar var. Kapitalizmin eşitsiz gelişiminden kaynaklanan emperyalistlerarası çelişkiler, bir savaş anası olarak varlığını korumaktadır ve emperyalizm yeryüzünden silinene kadar da bu niteliğini koruyacaktır. «zorunlu entegrasyon» teorileri bu gerçeği perdeleyemez.. Emperyalistlerarasında yeniden paylaşımın durmuş olduğunu iddia etmek emperyalizmin de (Kautsky gibi) gerçek yüzünü görememek olur. Ayrıca bugün, yeniden paylaşımın «barışçıl» görüntüsü kimseyi aldatmamalı, yanıltmamalıdır. Lenin Usta hiçbir ikirciliğe kapı açmayacak netlikte konuşuyor : Emperyalist yeniden paylaşım : savaş ..iki kere iki eşittir dört gibi.. Bugünkü yeniden paylaşımın da barışçıl hiçbir yanı yoktur. Sürekli, çıbanbaşı gibi, orda burda patlak veren yerel savaşların arkasında emperyalizm gerçeği yatar.

Emperyalistlerarası yeniden paylaşım mücadelesinin 1. ve 2. evren savaşları ölçüsünde, geniş savaşlara yol açması artık olanaksızdır. Ancak, bu, Lenin'in EMPERYALİZM kavramına takla attırtmak için kulp yapılamaz.

2 — EMPERYALİSTLERARASI EVREN SAVAŞLARI, BİRÇOK ÜLKEDE BİRDEN OBJEKTİF DEVRİM DURUMUNU GETİRMİŞTİR.

Mahir Çayan'ı «tüm geri bıraktırılmış ülkelerde olgunlaşmamış dahi olsa, sürekli milli krize veya devrimin objektif şartlarının her an hazır olmasına götüren hareket noktası, emperyalistlerarası evren savaşlarının olanaksız hale gelmesiydi. Günümüzdeki emperyalist krizin, Mahir'e göre birinci nedeni budur. Bu teze ikinci cevabımızı, emperyalist evren savaşlarının olanaklı olduğu dönemlerde (1. ve 2. evren savaşlarında açıkça görüldüğü gibi) objektif devrim şartlarının bir anda birçok ülkede birden patlak vermiş olduğunu hatırlatarak vereceğiz.

Dünya çapındaki emperyalist savaşlar, bir çok ülkede birden objektif devrim durumunu getirmiştir. 1. Emperyalist evren savaşı sonu Çarlık Rusya'sı, 2. emperyalist evren savaşından sonraysa dünyanın 1/3'ü sosyalizme geçmiştir. Yani emperyalist savaşlar devrim için subjektif şartların da hazır ülkelerde devrimlere kapı açmaktadır.

(Devamı Arkada)

II. Enternasyonal döneklerinin ayaklar altına aldığı Basel Manifestosu kararları, bu konuda aydınlatıcı olmaktadır. Lenin, Basel kararlarını, II. Enternasyonal kocakarılarının yüzüne çarpmış ve onlara devrimci görevlerini nasıl ihmal ettiklerini göstermiştir. Basel Manifestosu şöyle diyor :

«1 — Savaş ekonomik ve politik bir buhran yaratacak,

2 — İşçiler, savaşa katılmayı bir cinayet, kapitalistlerin kârı, «hanedan onuru ve gizli diplomatik anlaşmalar uğruna birbirini vurma gibi» bir cinayet kabul edecekler, savaş işçilerde «kıvılcım ve başkaldırma» isteği uyandıracak,

3 — «halkı ayaklandırmak ve kapitalizmın yıkılışını çabuklaştırmak için» bu buhrandan ve işçilerin kızgınlığından yararlanmak sosyalistlerin görevidir.

4 — Bütün «hükümetler» ancak «tehlikeyi göze alarak» bir savaşa girişebilirler.

5 — Hükümetler «bir proleter devrimden korkmaktadırlar»

6 — Hükümetler Paris Komününü (yani iç savaşı), Rusyadaki 1905 devrimini vb. anımsamalıdırlar. Bütün bunlar tam anlamıyla açık düşünlerdir. Devrim olacağının güvencesi değildirler, ama gerçeklerin ve eğilimlerin kesin bir tanımlamasını ortaya koyarlar. Ama bu düşünler ve savaşlarla ilgili olarak, beklenen devrimin hayal olduğunun anlaşıldığını kim söylerse, devrim konusunda marksist bir davranış değil, Struvist ve polis dönmesi bir davranış gösteriyor demektir.» (Lenin Proletarya Devrimi ve Dönek Kautsky, s. 13-14)

Kısaca «emperyalistlerarası yeniden paylaşım savaşları olanaksızlaşmıştır. Savaş olmayınca savaş yoluyla emperyalistlerin geçici rahatlaması da olamamakta, kriz doruğuna ulaşmaktadır. Bunun sonucu özellikle geri bıraktırılmış ülkelerde sürekli kriz yaşanmaktadır» şeklinde özetliyelim Mahir'in tezini.. Bu durumda ileri sürülen «sürekli milli kriz»in, a — yeniden paylaşımın durmaması (ve emperyalizm var oldukça hiçbir zaman duramıyacağı) gözönüne alınırsa, b — savaşın «barış» halinden daha çok milli kriz yaratıcısı olduğu hatırlanırsa ayakları havada kalmaktadır. Elbetteki her geçen gün emperyalizmin sonu yaklaşmaktadır, tarihin çarkları geri dönmemecesine proleteryadan yana dönmektedir. Emperyalizm gün geçtikçe yeryüzünün yeni bir bölgesinde emekçi halkların şamarını yemekte, ölüm döşeğinde debelenip durmaktadır. Geri ülkeler, kurtuluş için sosyalizm yolunu seçtikçe emperyalist pazarlar daralmakta, pazar darlığı ve muazzam boyutlara ulaşan tekel üretiminin öldürücü çelişkisi, emperyalizmi kemirip parça parça un ufak etmektedir. Ancak bu demek değildir ki «geri bıraktırılmış ülkelerde sürekli milli kriz vardır» bu demek değildirki «her geri kalmış ülkede her an devrimin objektif şartları hazırdır».. Bilimcil Sosyalizm doğru gerçekliktir.. Ne denli «Marksist» geçinip olaylara takla attırılmaya kalkınırsa kalkınsın...

B — GERİ KALMIŞ ÜLKELERDE EMPERYALİZM ANLAYIŞI .

Geri kalmış Türkiyenin devrimcisi M. Çayan'ın üzerinde ağırlıkla durduğu konu da kendi deyimiyle «geri bıraktırılmış ülkelerdir». Yeri gelmişken «geri kalmış» ve «geri bıraktırılmış» kavramlarının, geri ülke orijinalitesini gölgelediğini, hatta yok ettiğini yeniden belirtelim. (Bu konuda geniş bilgi için, D. Derleniş sayı 10 KSD Nasıl Kurtulur başlıklı yazı okunmalı)

Mahir, «III. emperyalist bunalım döneminde» geri ülkelerde emperyalizmin etkilerini şöyle anlatıyor :

«Yeni sömürgeci metodların temelinde, emperyalist tekellerin aç gözlü sömürü politikasına cevap verecek şekilde, sömürge ülkelerde meta pazarının genişletilmesi, «yukardan aşağı kapitalizmin» bu ülkelerde hakim üretim biçimi olması, merkezi güçlü otoritenin egemen olması sonucunu doğurmuştur. «Yukardan aşağıya Demokratik Devrim» belli ölçülerde gerçekleştirilmiş, üst yapıda feodal ilişkiler genellikle muhafaza edilirken, (emeğin feodal sömürüsü söndürülüp, feodal ideolojiler muhafaza edilirken).. alt yapıda kapitalizm egemen unsur haline gelmiştir. (Pazar için üretim)

«Bu da, bu ülkelerde, hafif ve orta sanayiin kurulması ve de yerli tekelci burjuvazinin (emperyalizmin en gözde müttefiki, olarak) oluşması ve gelişmesi demektir. Ancak yerli burjuvazi, iç dinamikle değil, emperyalizmle baştan bütünleşmiş olarak gelişmiştir. Böylece I. ve II. genel bunalım dönemlerinde bu ülkeler için dışsal bir olgu olan emperyalizm bu dönemde aynı zamanda içsel bir olgu haline gelmiştir. (Gizli işgal esprisi) (M. Ç. a.g.e S : 331)

Birincisi Emperyalizmin geri ülkelerde kendine bağımlı bir finans - kapital yaratması, yani «içsel olgu olmaması» «III. Emperyalist Buhran dönemi»ne has bir olay değildir. Ve yerli finans-kapital oluşumunda geri ülkelerin toplumsal potansiyeli en önemli olgudur. 19. yüzyıl sonlarında emperyalist sömürü daha çok komprador burjuvazi (Liman Burjuvazisi) aracılığı üzerine kurulmuştur. 20. yüzyılın başlarından itibaren emperyalizmin geri ülkelerdeki soygun ortakları kalite değiştirmeye başladılar. Eski «Liman burjuvazisi» aracısı olduğu emperyalizmin soygun ortağı olarak hem sağlam bir temel değildi, hem de emperyalizmin sömürge ülkede yeterince geniş pazarlar bulma, daha yeni hammadde kaynaklarını kullanma arzusuna uygun nitelik taşımıyordu. Komprador burjuvazi, genellikle limanlar gibi uluslararası ulaşım merkezlerinde yerleşmiş, emperyalizmin mallarını sömürgeye süren, sömürge ülkeden hammadde toplayıp emperyalistlere aktaran bir çeşit «aracı»dan başka şey değildi. Bu yapısıyla da proletaryadan milli burjuvaziye değin tüm sınıfların dışında, üretimle ilgisiz bir konumu vardı. Emperyalist ilişkilerle beraber ülkeye giren «kapitalizm» yerli bir burjuva sınıf yaratıyor ve bu «milli burjuva sınıfı» ülke ekonomi ve politikasındaki payını, ulusal kurtuluş savaşlarıyla, kimi proletaryayla beraber, (Çin Devrimi), kimi zaman da kendi güdümündeki diğer yığınlarla beraber (Türkiye'de 1. Kuvayımilliye) silaha sarılarak talep ediyordu.. Emperyalizm için ülke üretiminde ve politikasında daha sağlam bir yapı oluşturabilen, sömürge-yarı sömürge ülkelerin yerli milli burjuvaları daha sadık ve daha kârlı ortak olabiliyorlardı. Bu nedenle 20. yüzyılın başlarından itibaren geri ülkelerde emperyalizme bağımlı, yerli «Finans-Kapital» zümreleri yaratmak emperyalizmin tercih ettiği yol olmaya başladı.. Ancak başta da dediğimiz gibi geri ülkenin iç potansiyeli, ekonomik gelişme düzeyi esas belirleyici etken olmaktadır. Örneğin Türkiye'de 1. Milli Kurtuluş savaşından sonra emperyalizmin ortağı olarak, komprador burjuvazinin yerine yerli Finans - Kapitalin geçmesi, Türkiye Milli Burjuvazisinin eseridir. Kurtuluş savaşının asıl güdücüsü yerli burjuvazi, «Anadolu-Rumeli Müdafaa-i Hukuk Cemiyetleri»nde örgütlenerek emperyalistler ve emperyalist ortağı Komprador Burjuvazinin büyük bölümünü Misak-ı Milli sınırları dışına attıktan sonra, İş Bankası kasalarında oluşturulan Finans-Kapital yapısı ile ülkeyi yeniden emperyalizme peşkkeş çekti. Kurtuluş savaşından sonra Türkiye'de emperyalizm yatak değiştirdi. Komprador Burjuvazinin yatağından çıktı daha geniş ve daha sıcak yerli Finans-Kapitalin yatağına girdi. Bu değişiklik emperyalistler istediği için değil, Türkiye ekonomisinin gidişi sonucu kaçınılmaz oldu. Oysa aynı değişikliği Çin'de göremiyoruz. Çin'in ekonomik şartları (geri toplumsal potansiyeli) bir yerli tekelci burjuvazinin (yerli Finans-Kapitalin) doğmasına elvermemiştir. Bu da emperyalizmin «içsel olgu» haline gelmesinde, belirleyici etkenin, Mahir'in sömürge-yarı sömürge ülkeler için yaptığı genellemenin tersine, sözkonusu geri ülkenin ekonomik yapısı olduğunu gösterir.

«İlk Milli Demokratik Devrim ürünü «Milli Kurtuluş» örneğini bizim icadettiğimiz çok söylenir. Oysa bu «icat» Türkiye gibi Yarı-Sömürge Çin'de daha önce belirdi. Çin'in antika saltanatı, Türkiyedekinden en az on yıl önce yıkıldı. Çing sülalesi 1911 yılında devrildi. Ancak ne Komprador Burjuvazi değişti, ne Feodal ağalık kalktı. Bir devrim frazeolojisi ile Kompradorluğun yerine Finans-Kapital'in yerli kolu bir türlü geçirilemedi.» (Dr. Hikmet Kıvılcımlı, H. S. Planları, Derleniş Yayınları s. 196)

Kısaca demek istediğimiz «emperyalizmin iç olgu olması» hali Mahir'in «III. Emperyalist Bunalım Dönemi»ne has bir olay değildir. En yakın bilebileceğimiz Türkiye örneğini verdik. Örnekleri çoğaltmak mümkün.. Mahir'e göreyse «emperyalizmin iç olgu» haline gelmesi emperyalizmin III. bunalım dönemine aittir. Mahir tezine uygun düşebilsin kaygısıyla Türkiye'de Kurtuluş Savaşını «Küçükburjuvazi» yapmış gösterir. Gene Mahir'e göre Türkiye'de yerli Finans Oligarşisi teşekkülü 1946 dan sonralara (III. Emperyalist bunalım dönemine) rastlar. «Ol mahyilerki derya içredir, deryayı bilmezler» hesabı Çayan'ın subjektivizmi onu, yakından bildiğimiz Türkiye tarihini alt üst etmeye, çarpıtmaya götürür. Oysa daha 1930 da Cemiyet-i Akvam'a giren yani emperyalist safta yer tutan Türkiye'de hakim sınıfın kim olduğu çok açıktı. Bu konuyla ilgili eleştirimizi daha geniş olarak Mahir'in Türkiye geçmişini değerlendirişini ele alırken getireceğiz.

Emperyalizme «yukardan aşağı demokratik devrim» yaptırmasıyla Mahir'in 20. yüzyıl burjuvazisini ne denli tanımadığını gösterir. Burjuvazinin anti-feodal, devrimci niteliği, kapitalizmin serbest rekabetçi çağında kalmıştır. Emperyalizm, girdiği ülkede, «yukardan aşağı»da olsa Demokratik Devrim yapmak şöyle dursun, tam tersine feodal unsurlarla, prekapitalist gerici yapıyla ittifak kurarak ona kendisine yataklık yaptırır. Elbetteki geri ülkeye emperyalist çağda dahi kapitalist ilişkilerin girmesi ister istemez geri ülkede kapitalist gelişimi de dürtükler. Ancak bu kapitalist gelişme, pre-kapitalist üretim ilişkilerinin bir sosyal devrimle alt üst edilmesi şeklinde değildir. Geri ülkede pre-kapitalist ilişkilerin yok edilebilmesi ve bunların yerine kapitalist ilişkilerin geçebilmesi, proletarya öncülüğünde «demokratik devrim»in hedefidir. Emperyalizme göbeğinden bağımlı yerli tekelci burjuvazi, kapitalizm öncesi kalıntılarla, tefeci-bezirgânlıkla ekonomide olsun, politikada olsun domuzuna

bir birlik oluşturmuştur. Tefeci-bezirgânlık bu birlik içinde elbetteki olduğu gibi kalmaz, tarım alanında eskiden yalnız hayvan alır satarken, buğday, tütün, fındık alıp satarken, şimdi aynı zamanda finans-kapitalin traktör acentası, benzin istasyonu ahibi olur. Bu değişiklik asla bir tırnak içinde dahi de olsa «demokratik devrim» değildir. Çünkü tarımda kapitalist gelişmenin önündeki bütün engeller olduğu gibi durmaktadır. Köylü kendi tarlasını istediğince işleyememekte, ürününü kapitalist pazar ilişkisi içinde satamamaktadır.

1905'ler Rusya'sında, yani tekelleşmenin, finans oligarşinin günümüzdeki boyutlarının çok gerisinde olduğu bir dönemde, burjuvazinin demokratik devrim kaçağı olduğunu Lenin Usta birçok eserinde defalarca tekrarlamıştır.

«Burjuvazinin kendi kendine ihanet ettiğini, özgürlük davasına ihanet ettiğini, sonuna kadar demokrat olarak davranamıyacağını söyleyerek, sosyal demokratlar, bu düşünceyi çoğu kez, biraz farklı bir biçimde ifade etmektedirler. Burjuva demokrasisi doğrultusunda zorunlu değişmelerin daha yavaşça, daha tedrici, daha dikkatli, daha az kararlı, devrim yoluyla değil de reformlar yoluyla olması bu değişmelerin feodal sistemin «saygıdeğer» kurumlarını (monarşi gibi) olabildiğince kayırması burjuvazinin daha çok işine gelir; burjuvazi bu değişmelerin, tabandaki halkın, yani köylülerin ve özellikle de işçilerin bağımsız devrimci eylemini, inisiyatifini ve enerjisini olabildiğince yavaş geliştirmesini ister.» (Lenin, Demokratik Devrimde Sosyal Demokrasinin İki Taktiği, s. 52-52)

Oysa Mahir, emperyalist burjuvaziye demokratik devrim yaptırmaktadır. Şimdi, bazı arkadaşlar Mahir'in «Yukardan aşağı demokratik devrim» dediğini ve bu ifadeyi tırnak içinde kullandığını söyleyerek itiraz edecekler. Ancak Mahir'in bu doğrultudaki görüşleri yani tekelci burjuvaziyi «demokratik devrimci» gösteren görüşleri birçok yerde tekrarlanmaktadır. «Geri ülkeye giren emperyalizm, feodal ideolojileri muhafaza ederken emeğin feodal sömürüsünü söndürmektedir.» (M. Ç. age. s. 331)

Şimdi Türkiye'de yaşayan insanlar olarak insafa gelip gözlerimizin gördüğü «SOMUT»u konuşalım, yani hiçbir soyut tekerlemenin alt edemiyeceği çıplak gerçeği görelim.

Pre-kapitalizm, yalnızca emeğin «feodal sömürüsü» demek değildir. Kapitalist gelişmeyi köstekleyen, her türlü antika ilişkidir. «Feodal sömürü» denen derebeyi - toprakbentliği veya ağa - serf biçimindeki ilişkinin özellikle doğu ve güneydoğudaki yaygınlığını biliyoruz. Birkaç ay önce gazetelerde, yedi köyün, köylülerle birlikte satışa çıkarıldığını okuduk. Ve bu durum Türkiye için bir olağanüstülük değildir. Ağalık, tarıma sınırlı da olsa kapitalizmin girmiş olduğu Batı ve Güney Anadolu'da olsun sürüp gitmektedir. Ve «emeğin feodal sömürüsü pre-kapitalizmin tümü değildir. Bir tarım ülkesi olan Türkiye'de fındığından tütününe, koyunundan buğdayına tüm üretim sistemi içinde kapitalist olmayan (antika) sömürü en yaygın olanıdır. Tefeci-bezirgân ilişkiler alabildiğince hakimdir. Köylünün tarlasındaki ürün daha filizlenmeden bezirgânlarca satın alınmakta, tefeciye borçlanan köylü ürününü pazara götürmek şöyle dusun, çoğu kez evine kadar olsun getirememektedir. Finans - Kapital'in banka ağaları köylü için değil, tefeci - bezirgânlık için çalışmakta, üretici insanlarımız «toprak ve özgürlük»ten yoksun kıvranmaktadır. Mesele toprağın tapusunun köylüye ait olup olmamasında değil, toprağın özgürce işlenebilmesidir. Demokratik Devrim'in ister yukardan aşağı, ister aşağıdan yukarı olsun sağlayacağı şey tarımda kapitalist üretimdir. Burjuvazi günümüzdeki yapısından ötürü demokratik devrimden yana değildir. Türkiye'de İşçi-Köylü ittifakının maddi temeli, proletaryanın «Demokratik Devrim» stratejisinde yerini bulacaktır. Bu bir burjuva devrimidir ve burjuvazi çağımızda bu devrime yüz çevirmiştir. Emperyalist burjuvazi 1789'un demokratik devrimci, serbest rekabetçi Fransız burjuvazisi değildir, onun tam zıttıdır. Bunun için de «Demokratik Devrim» görevi (bu ekonomik ve sosyal karakteri bakımından burjuva olan devrim görevi) proletaryanın omuzundadır.

Mahir'in emperyalist burjuvaziye «Demokratik Devrim» yaptırtmaya kalkması, onun Türkiye'de 12 Mart tahliliyle somutlaşmaktadır. «Süleyman Demirel yönetiminin bir ayağı tekelleşmemiş, vurguncu Anadolu burjuvazisine ve feodal kalıntılara dayandığından bu tedbirleri gereği gibi yerine getiremedi. Tekeller için huzuru sağlayamadı «M. Çayan, a.g.e. S : 359. Yani 12 Martı, feodal kalıntılara dayanmayan tekelci burjuvazi yaptırtmış. 12 Mart, feodal ilişkileri geriletip tekelci burjuvazinin vurgununu arttırmayı amaçlıyormuş. Mahire göre 12 Mart'ta bir çeşit «yukardan aşağı demokratik devrim»dir.

Burada Demokratik Devrim veya pre-kapitalist ilişkiler üzerine bir tartışma yararlı olacak. Demokratik Devrim, pre-kapitalist ilişkileri yok etmeyi amaçlayan bir sosyal devrimdir. Pre-kapitalizm ise tek başına feodalizm demek değildir. Kapitalizm öncesi üretim ilişkilerinin tümünü kapsar. Modern sınıflı toplum, yani kapitalizmle beraber yeryüzünde ilkel - komunal üretim biçimi artık yok olmuştur veya çok sınırlı bölgelerde gözden ırak kalabilmiştir. Bugün, pre-kapitalizm deyince akla, 7000 yıllık antika toplum ilişkileri gelir. Yani ilkel komunal toplumla modern kapitalist toplum arasında yer tutan ilişkiler akla gelir. Feodalizm ise, antika toplumun belli zaman ve yerlerde ortaya çıkmış bir antika üretim biçimidir. Ve antika ilişkilerin tümünü kapsamaz. Bu başlık altında incelenmesi gereken asıl konu, sınıflı toplumla beraber ortaya çıkmış, tefeci-bezirgân ilişkilerdir. Köleci ve feodal toplumlar, tefeci bezirgânlık temeli üzerinde gelişmiş ayrı biçimlerdir. Ve sanıldığı gibi tüm toplumlar, ilkel toplum-köleci toplum-feodal toplum -kapitalist toplum şeklinde bir değişmeye uğramamışlardır. Kimi yerlerde köleci toplum hiç yaşanmamış (Ör: Osmanlı toplumu), kimi yerlerde ise ne köleci toplum, ne de feodal toplum biçimi gelişmeden ilkel sosyalizmden kapitalizme atlanmıştır (Ör: Japonya Oysa günümüzde Marksizmin alfabesi sayılabilecek bu gerçeklikler hemen hiç bilinmez. Pre-kapitalizm konusundaki kaos içinde Mahirle beraber Türkiye sosyalistlerinin büyük çoğunluğu da yer alırlar. Çünkü, konuyla ilgili en populer eserler, Marksizmi vulgarize etmiş, Nikitin, Zubrivski v.b.'nin eserleridir. Bu Marksologların eserlerine «bilimcil klasikler» gözüyle bakılmaktadır. Engels ustanın, «Ailenin, Özel Mülkiyetin, Devletin Kökeni», Marks ustanın «Grundrisse», «Alman İdeolojisi» adlı eserleri ve özellikle de Marks-Engels'in araştırmaya ne zamanlarının ne de ellerindeki verilerin yetmeyeceği «Antika Toplum» konusunda tek bilimcil yapıt. Dr. Hikmet Kıvılcımlının, «Tarih-Devrim-Sosyalizm» i rağbet görmez. Marksizm yobazlarına göre herşey Marks - Engels'le beraber bitmiştir. Dr. Hikmet Kıvılcımlı da kim olur ki??? Keşke denilen ve yapılan bu kadarla kalsa. Kıvılcımlı ustanın eserleri okunmadığı gibi Marks-Engels'in olanakları ölçüsünde eğilebildikleri «Antika Toplum» la ilgili eserleri de susuştadır. Nasıl olsa var : Zubrivsky, Nikitin v.b. gibileri, Bu Marksologların vulgarize düzmeceleri okundu mu herşey biter...

Elbetteki konumuz antika toplum değil. Amacımız burada bir hatırlatma olsun yapabilmekti. Şimdi yeniden «Demokratik Devrim»e dönelim. Demokratik devrim, adı üstünde bir burjuva devrimidir, kapitalist devrimdir. Amacı da tüm pre-kapitalist ilişkileri yok etmektir. Toprak devrimiyle kapitalist ilişkileri kırsal alana yaymaktır, orada sınıf mücadelesini keskinleştirmektir. Yani Demokratik Devrimden söz ediyorsak feodalizmle beraber tüm pre-kapitalist ilişkilerin de yok olmasını, gerilemesini anlatmak istiyor olmalıyız.

Ülkemizde, pre-kapitalizm denince ilk planda akla tefeci bezirgânlık gelmelidir. Feodalizm hem yaygın değildir, hem de süreç içinde feodal ilişkilerin gerilemiş olması (kapitalist pazar genişledikçe zorunlu olarak feodalizmin de yavaş yavaş gerilemesi bir zorunluluk) ülkede Demokratik Devrim yapılmış olduğunu göstermez. Hem de tırnak içinde bile olsa. Zaten feodal ağaların büyük çoğunluğu Finans-Kapital içinde yer tutmuş ve Finans Kapital, Büyük Toprak ve Mülk Sahipliğini de üzerine almıştır. Asıl sorun bir biçim olarak Feodalizm değil, tüm prekapitalist ilişkilerdir. Yani tefeci-bezirgânlık yok olmadıkça Demokratik Devrim yapılmış sayılamaz.

Tüm bunlar bir yana, Mahirin iddiasına yeniden dönelim, «12 Martı feodal kalıntılara ve Anadolu burjuvazisine dayanmayan tekelci burjuvazinin yaptırtması» hikâyesine.. Finans-Kapital içinden bir grup çıkıyor ve feodal kalıntıları geriletmek amacıyla faşist diktatörlük kuruyor. İşin ilginç yanı. Mahir toprak ağalarını da «Oligarşik Dikta» içinde görmektedir. Oligarşi (içinde toprak ağalarını da barındıran) nasıl olurda kendine karşı «devrim» yapmaya kalkışır, anlayamadık. Her neyse, şimdi Mahir sağ değil, Allah için Mahirin görüşlerini savunan arkadaşlarından biri bize, 12 Marttan sonra anti-feodal bir uygulama göstersin. Erim kabinesinin ne denli reformcu olduğunu beraber yaşayarak gördük. 50 yıldır ağızlarda sakız edilmiş Toprak Reformu onun da programında vardı, yaptı mı? Hayır.. Çünkü o reform hikâyeleri ordu gençliğini ve kamuoyunu kündeye getirebilmek için atılmış palavralardı. Finans-Kapital, faşist diktatörlüğün temellerini sağlama bağlayınca da, toprak reformu, «inek nerde, dağa gitti» oldu.

12 Marttan sonra pre-kapitalist ilişkilere indirilmiş bir tek darbe bir küçük vuruş bile gösterilemez. Gösterilemez, çünkü, Finans - Kapital, Demokratik Devrim yapmaz, yapamaz. Tekelci burjuvaziye «Demokratik Devrim» yaptırtmaya kalkanlara veya 12 Mart «reformcu» 11'ler kabinesinin tatlı vaatlerine kananlara, tüm ayağı Türkiye toprağından havada ucuz sosyalistlerimizce «cuntacı» çamuru atılmaya çalışılan Dr. Hikmet Kıvılcımlı; «Biz iyi dilekli saf çocuklara bir daha duyururuz: Demokrasinin tek dayanağı genellikle işçi-köylü yığınlarının davranışı ile, özellikle köye kıyasıyla Hürriyet, Toprak ve Bereket sağlayacak sosyal **Devrimle** gerçekleşir.» «Bu devrimi, İşçi - köylü yığınlarının **girişimine - örgütüne - kontrolüne** dayandırmadıkça, dünyanın bütün silahlı kuvvetleri bir araya gelse başaramaz. Ama

(Devamı Sayfa 16 da)

devrimci derleniş

Şentepe Katliamı

(Baştarafı Sayfa 1'de)

rılarak kaynattığı **«Anarşi»** kazanına odun yaptı :

«Anarşi İle Böyle mi Mücadele Edeceğiz? ANARŞİSTE ATEŞ AÇAN POLİSİN CEZASI İDAM» Aynı yazının bazı ara başlıkları ise söyleydi : **«Altındağ Savcısı, kendileri ile silahlı çatışmaya giren üç anarşisti öldürdükleri için 8 polisin idamını istedi»**, **«Savcıya göre, bir polisi yaralayan silahlı anarşistlere ateş açmak «Zaruretin sınırını aşmak» oluyor.»**

Yani «Hürriyet» demek istiyor ki, «polis birini anarşiste mi benzetmiş; bassın kurşunu. Savcılar da bu polisler hakkında dava mava açmasınlar. İşte o zaman anarşi ile mücadele başarılı olur.»

İşte Parababaları gece gündüz rüyalarında gördükleri hayallerini «Hür Basın» dedikleri beyin tröstüyle kamuya böyle mal etmeye çalışırlar. Ve cinayet haberi, kupon, futbol, baldır-bacak vb. vb. gibi binbir afyonla kafadan gayrı müsellah kılınmış yığınlar bu demagojileri yutar. Faşizme kitle zemini en hinooğluhince hazırlanmış olur.

«Hürriyet» bu oyunuyla ikinci bir kuş vurur : Resmi - sivil faşistlere hedef gösterir. Dava açan Savcı korkutulacak, daha daha başlamadan sonuç garantilenecektir. Nitekim «Hürriyet» bu amaca ulaşmıştır : İlkin davayı açan Savcı nöbetçi iken Altındağ Adliyesi kurşunlanmış, sonra Savcıya tehdit mektupları gelmeye başlamıştır :

«Özkaya'ya tehdit mektubu gönderen kişiler mektup içerisine çizdikleri resimde bir süre önce öldürülen Savcı Doğan Öz'ün mezarının yanına yaptıkları ikinci bir mezar üzerine Savcı Özkaya'nın adını yazarak «Yakında gelecek leş» şeklinde bahsetmişlerdir.» (Milliyet. 30Eylül)

Böylece Savcılar ve Hakimler manevi baskı altına alınarak davanın beraatle sonuçlanması sağlanmak isteniyor. Şehit Savcı Doğan Öz'ü kimlerin hangi amaçlarla öldürdüğü açıkça ortadaydı. Bu amaçlardan biri de Savcılara gözdağı vererek onların resmi - sivil faşist örgütlerin üzerine gitmesini önlemekti. «Hür Basın»ın da yolgöstericiliğinde bu olayda da aynı amaç güdülmüştür.

Bu olay aynı zamanda Savcı Doğan Öz'ü kahpece katleden faşist militanlar ile Şentepe'de Uç Devrimci Genci katleden resmi faşist militanlar arasındaki organik bağı en kör göze batarca ortaya çıkardı. Aslında Mısırdaki Sağır Sultanın da duyup bildiği gibi; «Hür Basin»ın «Anarşi» diye isimlendirdiği olayın, Kontr-Gerilla - MHP - Ülkü Ocakları - Ülkü Bir - Pol - Bir vs. vs. resmi sivil faşist örgütlerin halka ve devrimcilere silahlı saldırısından başka bir şey değildir. Ama Halkımıza «umut» olarak yutturulmaya çalışılan «Demokratik Sol» Hükümetimiz hala **«aşırı sağa da, aşırı sola da karşıyız.»** edebiyatıyla «Anarşi»yi kaldırabileceğini savunuyor. Saldıran ile savunanı aynı kefeye koyarak faşistlere kolayca cinayetler tertipleyebilecekleri ortamı hazırlıyor. Arada bir Başbakanın ya da İçişleri Bakanının **«Çember daralıyor.»** yollu demeçleri ise başta faşist caniler olmak üzere hiç kimseyi inandırmayan kabak tadı veren boş sözlerden başka birşey değildir.

Bu politikanın somutça ne anlama geldiği Hükümetin Halktan yana Polislerin gerçek yığın örgütü olan POL - DER'i kapatma girişimiyle açığa kavuştu. Muhalefette iken MÇ'ye, MHP'ye, Kontr-Gerillaya, MIT'e suçlamalar getiren Ecevit'in iktidar olunca en somut eylemi bu faşist yuvaları dağıtmak yerine Pol-Der'i kapatmaya çalışması olmuştur. «Aşırı sağa da, aşırı sola da karşıyız» politikasına uygun düşmesi için de Pol - Der, üye sayısı bakımından esamesi bile okunamıyacak denli küçük faşist Pol - Bir'le aynı kefeye konmuştur. TÖB - DER'i kapatma girişimleri ise sürmektedir. Son girişim, TÖB - DER Kongresini, dolayısı ile örgütü ilerlemenin de yardımıyla sabote etmeye çalışmak olmuştur. Eğer bir gün TÖB - DER de faşist Ülkü - Bir ile aynı kefeye konularak kapatılmak istenirse hiç şaşmamak gerekir. Çünkü malum : Hükümet «aşırı sağa da, aşırı sola da karşıdır.» (!) Adım adım tüm Halk örgütlerinin kapatılmak istenmesi CHP'nin ve Ecevit'in Halkçılığının Halka karşı özünün açığa çıkmasıdır.

Parababalarının aç kaldırım insanlarından derlediği faşist cellatlar, bunca provokasyon ve cinayeti işleme cesaretini biz Sosyalistlerin dağınıklığından alıyorlar. Onlar akıl hocaları CIA sayesinde biliyorlar ki, faşizmi kökünden söküp atacak tek güç; İşçi Sınıfı öncülüğündeki Halk iktidarıdır. SOSYALIZM'dir. Sosyal Demokrasinin her yerde olduğu gibi, Halka ihanet edeceğini, etmek zorunda olduğunu biliyorlar.

Çivi çivi ile sökülür. Bu faşist saldırılara son verebilmek, faşizmi döktüğü kanda boğabilmek, Devrimcilerin derlenip toparlanmasıyla, Reorganize edecekleri Proletarya Partisi öncülüğünde Halk Kurtuluş Cephesini kurmalarıyla mümkün olacaktır. Ancak o zaman Demokratik Halk Devrimini başarmak, Sosyalizmi kurmak mümkün olacaktır. Bunun dışındaki her yol, boş böbürlenme, yenilgi enayiliğidir. Kurmaysız savaş kazanma Donkişotluğudur. Öyle de oluyor. Kaybettiğimiz bunca kan artık yeter!

- **FAŞİZME KARŞI DEVRİMCİ DERLENİŞ**
- **MAHMUT, İBO, SADİ YOLDAŞLARIN MÜCADELE BAYRAKLARI VE KANLARI YERDE KALMAYACAK.**
- **KAHROLSUN FAŞİZM YAŞASIN ÖRGÜTLÜ MÜCADELEMİZ.**

«Devrimci Yol» un Çıkmaz Yolu

örgütlü işçi sınıfı, birkaç haftada örgütleyebileceği büyük köylü yığınlarımızı en yüce Demokratik düzene ve bilince eriştirir. «Dr. Hikmet Kıvılcımlı, Karma Değil Karmakarışık, Sosyalist, Sayı : 23, 6 Nisan 1971, Devrimci Derleniş, Sayı : 11» diyerek gerekli cevabı verir.

Dr. H. Kıvılcımlıyı «revizyonist»likle suçlayan Mahir Çayan'sa çok gerilerdedir. 12 Mart, ona göre «Feodal kalıntılara dayanmayan tekelci burjuvazinin «bir çeşit» yukardan aşağı Demokratik Devrim çabasıdır.» Oysa Finans - Kapital, Demokratik Devrim yapmaz, yapamaz. O, kapitalizm öncesinin artıklarıyla içiçedir. Kendisi gibi asalak, tefeci olan, tefeci - bezirgânlıkla içiçedir. Türkiye, ekonomisi ve politikası ile bu iki gerici gücün tahakkümü altındadır. Kapitalizmin ölüm döşeğine giren **Tekelci Sermaye** biçimi, kendisine başlıca yedek güç olarak ve aralarında aynı «dalga uzunluğunda» bir sosyal rezonans» bulunan Türkiyenin yatalak **Tefeci-Bezirgân Sermaye** düzenini bulmuştur. Tefeci-Bezirgânlık, Finans-Kapitalin mallarını en ücra köylere kadar sürer, köylünün ürününü Finans-Kapitale peşkeş çekerek ona hammadde sağlar. Ve Kuran kursları gibi binbir yolla halkı afyonlayıp Finans - Kapitale oy davarı yapar. Finans - Kapitalin «feodal kalıntılar ve Anadolu burjuvazisine dayanmayan» bir kesiminin «yukardan aşağı» «Demokratik devrim» yapması hikâyeleri bu sosyal gerçekliğimizi zerrece gölgeleyemez. Demokratik Devrim'in yani köye Hürriyet - Toprak ve Bereket getirecek sosyal değişikliğin bir tek yolu vardır : Demokratik Halk Devrimi...

Yanlış anlamalara yol açmaması için bir kere daha belirtelim. Emperyalist çağda dahi olsa, geri ülkeye giren kapitalizm, o ülkede kapitalist gelişimi hızlandırır, körükler. Ama bu gelişen kapitalizm, serbest rekabetçi olanı değildir. Geri ülkede, kendi gibi asalak olan pre-kapitalist sınıflarla domuzuna soyguncu, tekelci bir yapı kurar. Emperyalist çağda kapitalizmle tanışan geri ülkede kapitalizm öncesi üretim ilişkileri işçi sınıfı öncülüğünde demokratik halk devrimlerine kadar sürer gider. Geri ülkenin büyük toprak sahipleri de bu yeni oluşan Finans-Kapital yapısı içinde güneşin altındaki yerini alır. Ör: 1924 yılında kurulan İş Bankasının kurucularının birçoğu büyük toprak ağalarıdır. Kapitalist pazarın genişlemesi doğrultusunda, kapalı pazar olan feodal yapılar süreç içinde değişikliğe uğrar. Ancak bu pre-kapitalizmin yok olması anlamına gelmez. Yani tırnak içinde bile olsa, yukardan aşağı bile dense, bir Demokratik Devrim söz konusu değildir. Diğer yandan feodal yapıdaki değişiklikler de asla bir Sosyal Devrim değişikliği değildir. Kapitalizmin egemen üretim biçimi oluşu üzerinden 50 küsur yıl geçmesine karşın, Doğu ve Güneydoğu Anadoluda feodalizmin büyük çapta örnekleri varlığını sürdürmektedir.

Burada asıl göze batması gereken sorun, **Tefeci Bezirgân** sermayedir. Bugün, Tefeci - Bezirgân sermaye, tüm köylülüğümüzü antika bir sömürü ağı içinde kıvrandırmaktadır. Ülkemizde 1924 lerden sonra oluşan Finans-Kapitalin yedek gücü Tefeci - Bezirgânlıktır. Tefeci - Bezirgânlık bazı şekil değişikliklerine uğramakta ancak özü, antika niteliği değişmemektedir. Dün yalnızca hayvan alım satımıyla uğraşan bir bezirgân, bugün bir benzin istasyonu sahibi, Finans - Kapitalin yedek parça satıcısı olur. Finans-Kapitalin banka ağları, Tefeci - Bezirgânlığın hizmetindedir. Ve köylü, asla «Toprak-Hürriyet-Bereket» sahibi olamaz.. Yani tarım alanında pre-kapitalist sömürü ağı varlığını sürdürmektedir. Köylü, ekerkende biçerken de, ürünü elinden çıkarırken de, karşısında kapitalist değil, antika bir yapı bulur.

DEVAM EDECEK

devrimci derleniş

Sahibi : Ahmet KALE
Sorumlu Md. : F. Ayhan ERKAN
Yönetim Yeri : İbrahim Müteferrika Sok.
Fazilet Han No : 4/111 Ulus/ANKARA
Yıllık Abone : 60 TL.
Dizgi, Baskı : Halkevleri Basımevi